

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ŘÍJEN 2005

*Sola Scriptura – Jedině Písmo
Solus Christus – Jedině Kristus
Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia – Jedině Milostí
Sola Fide – Jedině Vírou*

OBSAH

Všichni a vše je v Božích rukách	1
Úplné odpuštění hříchů	3
V každý čas se modlete	9
Zjevení Ježíše Krista Janovi	12
Evangelium – evange- lista – evangelík	24
Evangelický klerikalismus	25
Nic jiného než evangelium	28
Kdo nebo co je to evangelikál?	29
Proč mizí křesťané	32
Pohostinnost	32
Ikony evoluce	37
Bez Adama	41
Téma spiritismus	43

VŠICHNI A VŠE JE V BOŽÍCH RUKOU

Žalm 139

Vážení čtenáři, rád bych Vám úvodem položil otázku: Jak sami pro sebe charakterizujete období dějin, které právě prožíváme? Pro mnohé lidi jsou současné časy zlé. Toto poznání, tento pohled, pramení z událostí, které se dějí jak v celé společnosti, tak v našich vlastních životech. Někteří vykladači Písma hovoří o dnešní době jako o posledních časech. Proto bych rád představil ještě jeden pohled na úsek našich dějin a vztáhl ho na naše životy. Dobu, v níž žijeme, bych rád nazval časem Boží milosti a shovívavosti. Můžeme to tak chápat i přes všechno to zlé, co prožíváme a vnímáme ve společnosti. Pokud v našich srdcích přebývá Ježíš Kristus, smíme vyznávat Boží přítomnost i pomoc v našich životech.

Proč jsou však pohledy na dnešní dobu tak odlišné a proč se mezi nimi tak často zmltáme i my?

Díváme se na náš život z perspektivy naší činnosti a na základě toho, co prožíváme a vnímáme okolo sebe. Snažíme se odhadnout dopad těchto událostí na nás a vyrovnat se s nimi. Hospodin však vnímá náš život úplně jinak než my. On nás – i všechno, co se děje okolo nás – rozsuzuje na základě věčnosti, ve které On sám existuje. Boží kritérium (věčnost) hodnocení událostí v našich životech je zárukou správnosti

<http://www.reformace.cz>

K poslechu si vyberte audio pořady z produkce HCJB, TWR a dalších • Většinu rozhlasových pořadů doprovázejí i texty • Archiv všech ZODů od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah • Sledujte složku s elektronickými knihami „Plačte s plačícími, radujte se s radujícími ... Sří Lanka“

<http://www.reformace.cz> nebo <http://www.hcjb.cz>

2 ZÁPAS O DUŠI

Jeho pohledu na nás. Boha charakterizujeme – kromě jiného – dvěma vlastnostmi: vševědoucností a všudypřítomností. Pokusím se jejich význam přiblížit na vyznání izraelského krále Davida na základě Žalmu 139.

David vyznává a přiznává Bohu vševědoucnost a všudypřítomnost. Vztahuje toto poznání ze všeobecné roviny na to, co prožívá. Je si vědom, že ho Hospodin prozkoumal a poznal. Z osobní zkušenosti jsem přesvědčen, že jako Bůh poznal a prozkoumal Davida, tak zná a zkoumá i naše životy a má je pevně ve svých rukou. On ví všechno o našem vstávání i usedání. Ví o všem, co prožíváme. On ví, co děláme, zná naše radosti i úspěchy, stejně jako neúspěchy či zklamání. Ví o nás, když jsme silní i když klesáme ve své slabosti. On o nás nejen všechno ví, ale také nás cílevědomě pozoruje. Je vždy připraven nám pomoci. Hospodin o nás neshromažďuje informace proto, aby soudil, ale proto, že zná naše potřeby a nabízí nám svou pomoc. On zná naše myšlenky. Ještě je ani nestáčíme vyslovit – a On už ví. Poslouchá naše nitro. My sami někdy nedokážeme porozumět vlastním myšlenkám a pocitům, a pokud je necháme volně plynout, divíme se někdy, co to vychází z našeho srdce. Bůh však zná naše srdce a na rozdíl od nás ví, že je zrádné. Především se ale dívá na to, v čem jsme se rozhodli vytrvat. Zda se chceme bránit hříchu, nebo se mu poddávát. Poznání této absolutní Boží vševědoucnosti je tak mocné a neomezené, že se nedá popsat slovy.

Toto poznání vede Davida k pokoře a poddání se Hospodinu. Veden touto pokorou David vyznává, že není místa, kde by se mohl před Bohem skrýt. Takové místo nenašel Jonáš, a nenajdeme ho ani my. Bůh je všude – proniká celým naším bytím. Podobnou myšlenku vyjadřuje panteizmus. Božstvo je ve všem kolem nás. V trávě, ve stromech, v kamení, ba i v nás. S tímto však jako křesťané nemůžeme souhlasit.

O co vznešenější je vyznání Davida! Kolem nás nepůsobí jen nějaká neosobní božská energie, ale živý osobní Bůh, Ježíš Kristus skrze Ducha svatého. David v životě prošel mnohými cestami. Potkal Boha na pastvinách, v bojích, na útěku všemi opuštěný, v královském paláci, ve svém mládí i ve stáří. Přesvědčil se o tom, že před Duchem Božím není úniku. Nemůže před ním zmizet ani do podsvětí, ani na nebesa, ani na nejvzdálenější břeh moře. Tato skutečnost ho vede k očekávání toho, co koná Bůh. Neutíká ve svém hříchu před svým Pánem, ale koří se mu. I největší tma se stává světlem Boží přítomnosti. Jak je to možné? V Božím království není dne ani noci, neboť Jeho světlem je Hospodin. To, že Bůh přebývá na každém místě, znamená, že Bůh je všudypřítomný. Kráčí s námi, doprovází nás. Jde s námi proto, aby nás provázel, aby nás vzal do svých nejsvětějších rukou, aby nás obklopol ze všech stran. Klade na nás svou milostivou dlaň, aby nás chránil, jako když při dešti nad sebou otevřeme deštník. Zároveň také proto, aby nás vychovával a formoval podle své vůle. Taková výchova nám možná někdy není příjemná, ale přináší sladké ovoce věčnosti. David se před vševědoucím a všudypřítomným Bohem sklání jako před svým tvůrcem, podřizuje se mu a uznává Ho za svrchovaného Pána. Vyznává, že ho jeho Stvořitel stvořil jako jedinečnou bytost. Totéž vykonal a koná i pro nás. My – jako ctitelé Hospodina – se můžeme spolehnout, že i nás stvořil podle sebe. Máme možnost přijmout sami sebe jako Boží dílo. On nás utkal v životě matky. On rozhodl o naší výšce, barvě vlasů i očí. On nám daroval to nejlepší. Na této jistotě můžeme stavět, i když jí nerozumíme. On nás má ve svých rukou, jsme Jeho stvořením. Naše podřízenost a odevzdanost Hospodinu v nás vzbuzuje touhu být věrnými vyznavači našeho Pána. David v této horlivosti touží až po smrti bezbožných. My jsme ale Pánem Ježíšem Kristem v Nové smlouvě vy-

zváni ne k nenávisti, ale k lásce k našim nepřátelům. Pán Ježíš pro nás nepřišel jako pro spravedlivé, ale jako pro žijící bez Boha, tedy pro bezbožné. On má ve svých rukou soud, ne my. On jediný může spravedlivě rozsoudit životy lidí. Jeho soud však spočívá v tom, že přišel jako Světlo na tuto zemi, aby ti, kteří v Něho uvěří a vstoupí do Jeho světla, nezahynuli(!), ale měli věčný život. On má v rukou všechno své tvorstvo. Ježíš Kristus je naším Spasitelem, a naší touhou má být, abychom Jej následovali po činení pokání ze svých hříchů. I přes všechno toto poznání a uvědomování si Boží vševedoucnosti a všudypřítomnosti David prosí o každodenní přezkoumání svého života. I nám Bůh daroval své Slovo, abychom v něm poznávali Boží pohled na naše životy, na naše činy. David chce mít – a to i na základě svých poklesků – každý den jistotu, že kráčí do věčnosti, a ne do zatracení. Uvědomuje si, že bez Boží milosti a poznání Božího pohledu na sebe tuto jistotu nebude mít. Proto i my prosme Boha, aby nás prozkoumal a seznámil nás s výsledkem, abychom nešli do záhuby, ale aby nás náš Pán vedl a přivedl do věčnosti jako omilostněné hříšníky.

– Ján Čermák – CS/č.2/2005

ÚPLNÉ ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ

Židům 10:1-18

Sir Arthur Conan Doyle, autor detektivních novel s Sherlockem Holmešem, měl rád praktické žerty. Jednou poslal telegram dvanácti slavným osobnostem v Londýně, s nimiž se dobře znal. Text zněl: „Okamžitě prchni. Vše je odhaleno.“ Ačkoliv všech dvanáct patřilo mezi ctihodné občany, okamžitě opustili zemi.

Je docela možné, že tento příběh je vymyšlený, ale názorně ilustruje skutečnost, že špatné svědomí je běžná věc. Dokonce i ve sborech si mnozí věřící nejsou jisti, jak jejich minulost ob stojí

před Bohem. Duchové minulosti sice vidět nejsou, ale pak se z ničeho nic objeví a člověka opět pronásleduje strach. Co když někdo ví o tom, co v minulosti udělal? Mají strach, že pravda vyjde najevo. Ale ještě vážnější je skutečnost, že si nejsou jisti, zda jim Bůh skutečně odpustil. Nejsou si jisti, co se s nimi stane, až budou jednoho dne stát tváří tvář před svým Stvořitelem. Potrestá je Bůh v tomto životě nebo na věčnosti za ty hrozné věci, které v minulosti napáchali? Takoví lidé potřebují pochopit ujištění, které přináší právě náš text:

Skrze Kristovu poslušnost naplnění Boží vůle na kříži věřící nové smlouvy dostávají to, co pod zákonem nemohli získat a to je: Úplné odpuštění hříchů.

Autor knihy Židům neváhá zopakovat věci, které chce objasnit. Proto znovu opakuje nosnou myšlenku polemiky knihy Židům a odkrývá „jádro knihy“. Kdyby se tehdejší čtenáři Písma chtěli vrátit zpět k judaismu s celým systémem obětí, pozbyli by všechny úžasné výhody, které jim Kristus vydobyl. Jeho smrt na kříži naplnila vše, k čemu starý systém jen směřoval. To, co nemohlo být naplněno. On dokonal, jmenovitě skutečnost, že zajistil úplné odpuštění hříchů pro všechny, kdo jsou skrze Krista vtaženi do Boží blízkosti. Starý systém, svým způsobem, nedovoloval, aby se běžný věřící mohl do Boží přítomnosti přiblížit. Pouze nejvyšší kněz vstupoval do svatyně svatých a to ještě jen jednou za rok. Ale v Kristu má každý věřící volný přístup do Boží přítomnosti, protože Kristus jednou a provždy nabídl sám sebe za nás jako oběť smíření.

Autor nahromadil množství synonymních ilustrací, které buď negativně poukazují na to, co zákon a oběti nemohou zajistit, nebo pozitivně poukazují na to, co Kristus vykonal. Všimněte si:

10:1 – Oběti, předepsané zákonem, „nemohou nikdy dokonale očistit ty, kdo s nimi přicházejí“.

4 ZÁPAS O DUŠI

10:2 – Oběti nemohly zcela očistit ty, kdo s nimi přicházeli, ani je nemohly zbavit vědomí hříchu.

10:3 – Každoroční oběti hříchy jen připomínají.

10:4 – Oběti nemohou hříchy odstranit.

10:10 – Z Boží vůle jsme skrze kříž byli „jednou provždy posvěceni“.

10:12 – „Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť“ navěky.

10:14 – „Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje“.

10:17 – Bůh slibuje, že „na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu“.

10:18 – „Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti.“

Všechna tato prohlášení zdůrazňují novinu, která se zdá být příliš dobrá na to, aby byla pravdivá. A přesto pravdivá je. V Kristu dostáváme jednou a provždy úplné omilostnění a odpuštění za všechny naše hříchy, ať z minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti! To může svádět k tomu, abychom se ptali, co se za tím skrývá? Všichni víme, že nic zdarma bez nějakého vedlejšího chytáku, neexistuje. Zde však vidíme, že Bůh poskytuje absolutní odpuštění všech hříchů. Odpuštění je nám dáno naprosto zdarma, přičteno bez osobních zásluh, protože Bůh za nás nesl hroznou odplatu Božího hněvu, který patřil nám.

Dříve, než budeme text zkoumat dále, dovolte, abych objasnil, že teď hovoříme sami o sobě, tedy o tom, jaké máme postavení před Bohem skrze Krista. Každý den, když zhřešíme, je třeba, abychom hříchy vyznávali, abychom získali to, co můžeme nazývat odpuštěním „v rámci Boží rodiny“. Ani nejhorší hříchy nemohou vyhladit nebo zrušit poziční postavení Božích dětí.

Uvedu příklad. Naše děti se narodily do rodiny přirozenou cestou a na tom nemůžeme nic změnit. Bez vlastního přičinění se staly členy naší rodiny. Pokud se nějakým způsobem proviní,

měly by se ke svému přestupku přiznat a požádat o odpuštění, aby náš vztah nebyl narušen. Podobně jako Petr, i my můžeme Boha ošklivě zklamat, ale naše pády a ani opakované selhání nás z Boží rodiny nevytloučí. Naše místo v Boží rodině je zajištěno bez vlastního přičinění skrze znovuzrození, které způsobuje zařazení a úplné odpuštění. Ke každodennímu životu v Boží přítomnosti patří vyznávání hříchů a prosba za Otcovo odpuštění.

♦ *V zákoně je pouze náznak budoucího dobra, ne sama jeho skutečnost. Proto stále stejné oběti, přinášené každoročně znovu a znovu, nemohou nikdy dokonale očistit ty, kdo s nimi přicházejí. Kdyby ti, kdo je přinášejí, neměli už vědomí hříchu, protože byli jednou provždy očištěni, dávno by byly tyto oběti přestaly. Ale těmito obětmi se hříchy naopak každoročně připomínají, neboť krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit. Proto Kristus říká, když přichází na svět: „Oběti ani dary jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo. V zápalné oběti ani v oběti za hřích, Bože, jsi nenašel zalíbení. Proto jsem řekl: Zde jsem, abych konal, Bože, tvou vůli, jak je o mně v tvé knize psáno. Předně říká: „Oběti ani dary, oběti zápalné ani oběti za hřích jsi nechtěl a nenašel jsi v nich zalíbení“ – totiž v takových, jaké se obětují podle zákona. Potom však řekne: „Zde jsem, abych konal tvou vůli.“ Tak ruší první, aby ustanovil druhé. Tou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo. Každý kněz stojí a koná denně bohoslužbu, znovu a znovu přináší tytéž oběti, ale ty nikdy nemohou navždy zahladit hříchy. Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží a hledí vstříc tomu, „až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu“. Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. Dosvědčuje nám to i Duch svatý, když říká:*

ZÁPAS O DUŠI 5

„Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenou.“ Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti. (Židům 10:1-18)

Text můžeme rozdělit na čtyři části:

- Ve verších 10:1-4 ukazuje autor listu, že oběti Zákona nemohly zcela odstranit vinu za hřích.
- V 10:5-10 ukazuje, že na kříži Kristova poslušnost Boží vůli zrušila starozákonní oběti a zajistila nám dokonalé postavení před Bohem.

Podle mého chápání verše 10:11-18 ilustrují názorné příklady a citace, které směřují ke stejnému závěru.

- Ve verších 10:11-14 autor klade proti sobě úplnost našeho odpuštění a neukončenou, stále se opakující službu starozákonních kněží a skončenou, navždy dostatečnou obětí Krista.
- Nakonec ve verších 10:15-18 autor znovu cituje proroctví Starého zákona o Nové smlouvě (Jr 31:31-34), aby nám ukázal, že úplné odpuštění, které bylo přislíbeno, znamená, že jediná obětí Ježíše Krista je dostačující a konečná. Ježíš Kristus je úplné a konečné naplnění Boží milosti. A teď podrobněji.

1. Oběti, které byly předeepsány zákonem, nemohly úplně odstranit vinu a hřích (10:1-4)

Ve verších 10:1-2 autor argumentuje tím, že zákon byl pouze náznakem budoucího dobra, ne samotný obraz skutečnosti. Proto ani opakující se oběti nemohly zprostit vin a hříchů ty, kdo pro odpuštění přicházeli. Jinak by věřící byli jednou provždy očištěni od vědomí hříchu a neměli by důvod přinášet další oběti. „Být dokonale očištěn“ od hříchů je odkaz na to, jací jsme v Božích očích. Úplné očištění od hříchů znamená, že máme před Bohem i čisté svědomí. Pokud v našem svědomí zůstává nevyznaný hřích, který nebyl odpuštěn,

budeme jen zdráhavě přicházet k Bohu.

Názorně je to patrné na Adamovi a Evě. Jakmile zhřešili, skryli se před Bohem, protože věděli, že neuposlechli. Každý rodič má stejnou zkušenost.

Přijdete domů a váš potomek se před vámi skryje. Když ho najdete, nepodívá se vám do očí. Vyhýbá se vám, protože má špatné svědomí. Takový pocit viny znají i psi. Když udělají něco špatného, jdou vám raději z cesty!

V 10:3 autor vysvětluje, že každoroční oběti (na Den smíření) připomínaly lidu jejich hříchy. Skutečnost, že každý rok museli procházet opakovaně rituálem obětování, jen ukazovala, že jejich viny nebyly navždy odstraněny. Byly jen odsunuty na příští rok, tak jako je dočasně odložen den splatnosti daní z našich příjmů. Vše se rok co rok opakuje. A pak autor ve verších 10:14 jasně říká, že „*krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit*“. Krev zvířat nemá trvalou očišťovací účinnost za hříchy. Systém zvířecích obětí byl ustanoven zákonem proto, aby svůj lid připravoval na budoucnost, až Bůh přijme obětí Svého vlastního Syna. Jako věčný Bůh, má Jeho obětí nekonečnou hodnotu. Jako člověk, Jeho obětí za lidské hříchy přinesla dokonalé odpuštění, které krev zvířat nemohla nikdy naplnit.

Je zajímavé, že výraz „*připomínají*“ (10:3) je stejné řecké slovo, které je použito při ustanovení památky večeře Páně, kde Ježíš říká, „*To číňte na mou památku*.“ (Lukáš 22:19; 1. Kor 11:24). Zatímco jsme vyzváni, abychom zkoumali své svědomí a vyznali svoje hříchy, dříve než k památce přistoupíme, evangelium obrací naše svědomí od našich vin k tomu, Kdo uděluje milost (Philip Hughes, A Commentary on the Epistle to the Hebrews [Eerdmans], p. 394). Památka poslední večeře nám připomíná, že trest, který zasluhujeme za naše hříchy, byl cele vložen na Krista. Jeho smrt a prolitá krev dosáhla toho, co krev zvířat dokázat nemohla; odstranila navždy všechny naše hříchy a viny!

6 ZÁPAS O DUŠI

2. Kristova podřízenost Boží vůli na kříži ukončila a zrušila starozákonní oběti a získala (zajistila) pro nás dokonalé postavení před Bohem (10:5-10).

Ve verších 10:5-7 autor vkládá citát z Žalmů 40:6-8 do úst Ježíše, který říká: „*Hle, přicházím, jak ve svitku knihy o mně stojí psáno*“. Tato slova poukazují na pre-existenci Ježíše Krista coby věčného Boha.

Jistá obtíž s tímto citátem je v tom, že hebrejšтина má v tomto žalmu „*protesals mi uši*“ [uši jsi mi otevřel, Kr], zatímco LXX to překládá „*připravils mi tělo*“. Překladatelé do řečtiny, autoři LXX, zjevně hebrejský text tlumočnický parafrázovali, když vzali část a rozvinuli ji v celek (F.F. Bruce, Commentary on the Epistle to the Hebrews [Komentář k listu Židům]). „*Vyrýpnout ucho*“ (doslovný hebrejský originál) představuje jen část Božího formování celého těla z hlíny. Neznamená tedy probodnutí ucha otroka šídlem (Ex 21:6; De 15:17). Jde spíše o obraz Božího otevření ucha Svého služebníka, tak aby byl poslušný až na kříž (Iz 50:5n). Překlad LXX klade důraz na to, že Bůh přichystal tělo pro Ježíše, které On pak nabídl jako vhodnou oběť za naše hříchy, odstraňující starozákonní oběti:

- ◆ *Panovník Hospodin mi otevřel uši a já nevzdoruji ani neuhýbám nazpět. (Iz 50:5)*

Verše 10:5-10 vedou ke třem závěrům:

A. Kříž přímo naplnil Boží vůli.

Kříž nebyl žádnou nehodou či nepředvídanou tragédií, která Ježíše překvapila. Nešlo o nějaký dočasný neúspěch, který se Bohu podařilo obrátit v dobro. Naopak, kříž byl Božím plánem, připraveným ještě před započatím času, jak se vypořádat s naším hříchem. Boží Syn měl přijít na svět jako člověk, svou poslušností měl naplnit celý Boží Zákon a pak měl zemřít jako oběť, kterou Boží spravedlnost vyžaduje jako platbu za hřích. To je velké tajemství, jemuž se musíme podívat: i když Bůh určil cestu kříže do poslední-

ho detailu (i to, že budou vojáci losovat o Jeho šat), není za žádných okolností odpovědný za hříchy těch, které přivedly Ježíše na kříž. Ve Skutcích 4:27-28 je psáno:

- ◆ *Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníku Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila.*

Tím, že Ježíš přišel na tento svět vysloveně kvůli kříži, nejenže obstaral tolik potřebnou oběť za hříchy, ale konkrétně vstoupil do našeho světa proto, aby byl za nás ukřižován. To neznamená jen to, že Jeho oběť za naše hříchy je nutná, ale ukázal nám vrcholný příklad poslušnosti, aby se naplnila Boží vůle. Autor dvakrát opakuje Ježíšova slova z Žalmů, kde říká: „*Přišel jsem, abych konal Tvoji vůli, můj Bože*“. Jak to podává Lukáš ve verších 9:51, Ježíš „*upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma*“. Když se modlil v zahradě, říká: „*Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň*.“ (Lukáš 22:42)

Nikdo z nás si nedovede představit, jak obtížné to bylo pro bezhříšného Božího syna, že ponese všechny naše hříchy a stane se hříchem za nás (2K 5:21). Jeho odhodlání podřídit se Boží vůli, ač šlo o obtížný úkol, vyučuje i nás, abychom se dokázali podřídit a odevzdat se Boží vůli za všech okolností a bez ohledu na cenu. Nikdo z nás se nerozhoduje, že bude poslušný až ve chvíli pokušení. Jde o rozhodnutí, které musí učinit každý z nás dříve, než bude čelit pokušení.

B. Kristova poslušnost Boží vůli na kříži navždy zrušila starozákonní oběti.

„*Tak ruší první [starozákonní oběti], aby ustanovil druhé [konal Boží vůli na kříži]*“ (10:9). Když čteme, že Bůh nenašel potěšení v obětech (10:5-6), objevuje se časté téma Starého zákona, že Bůh nevyžadoval oběti pro ně samotné. Oběti měly spíše odrážet kající srdce (1S 15:22; Ž 51:17-18; Iz 1:11-13; 66:

ZÁPAS O DUŠI 7

3-4; Jr 7:21-23; Oz 6:6; Am 5:21-24; Mi 6:6-8). Bůh není spokojený, když se lidé účastní náboženských rituálů, ale jejich srdce zůstávají nedotčená a s hříchy nechtějí skoncovat. Řekli bychom, že Bůh není spokojen s náboženskou vlažností věřících, zanedbávání obecnství věřících, kteří občas přijímají elementy památky, ale žijí podle svého a v srdci dál skrývají určité hříchy.

Hlavní pointa pro původní čtenáře Písma zdůrazňuje skutečnost, že Kristova oběť na kříži provždy nahradila starozákonní systém obětí. Právě proto nemohu přijmout dnešní učení, které říká, že v tisíciletí budou oběti obnoveny. Každou snahu vysvětlit, že obnovené oběti v době milénia budou jen „připomínkou“ kříže, nemohou harmonizovat s kontextem knihy Židům. Kříž jednou provždy zcela splnil a nahradil starý systém obětí. Neexistuje žádný důvod, proč se k chrámovým obětem vracet, dokonce ani ne jako memoriál této události, vždyť objektem naší bohoslužby je pohled na Beránka na trůnu!

C. Kristova poslušnost Boží vůle na kříži splnila jednou provždy naši dokonalou pozici před Bohem.

To je vrcholná myšlenka verše Židům 10:10: „*Tvou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo*“. Autor používá termín „*posvěceni*“ ve vztahu vnitřní očisty od hříchu a „*abychom mohli stát v Boží přítomnosti, abychom Mu přinášeli přijatelné bohoslužby*“ (Bruce, p. 236).

„*Jsmo posvěceni*“ má v řečtině dokonavý vid (the Greek perfect tense), označuje minulou událost, která má průběžné výsledky. Jedna Kristova oběť na kříži stojí v kontrastu starozákonních obětí, které se často opakovaly, a ujišťuje věřící, že jejich postavení před Bohem je jednou a provždy dáno. Jak jsem již vysvětloval dříve, jde o naše postavení před Bohem, nikoli náš každodenní vztah s Ním. Jak uvidíme (v 10:14), i když jsme před Bohem dokonalí v postavení, v oblasti posvěcování dál rosteme.

Autor ukázal, že starozákonní oběti nemohly zcela odstranit naše viny a hříchy (10:1-4), Kristova oběť na kříži zrušila obětní systém a zajistila naše dokonalé postavení před Bohem (10:5-10). A pokračuje další ilustrací hlavního bodu ve verších 10:11-14. Dále autor ve verších 10:11-14 své závěry dokládá na příkladech.

3. Úplnost odpuštění je ilustrována kontrastem mezi nedokončenou a opakovanou službou starozákonních kněží a dokonanou, úplnou obětí Krista (10:11-14).

Jedenáctý verš představuje kněze, který „*stojí a koná denně bohoslužbu, znovu a znovu přináší tytéž oběti, ale ty nikdy nemohou navždy zahladit hříchy*“. Z těchto slov můžete cítit tu marnost nad marnost! Ale dvanáctý verš tuto situaci mění: „*Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží*“. Stojící kněží symbolizovali nedokončenost, jejich služba neměla konce (ve svatyni nebyly žádné židle ani křesla). Kristovo usednutí ukazuje, že Jeho dílo obětování je dokončeno, že byl povýšen do nejvyšší pozice a zaujal nejčestnější místo.

Autor mohl zakončit citací Žalmu 110:1: *Výrok Hospodinův mému pánu: „Zasedni po mé pravici“*, hned za odkazem, že Ježíš usedl po Boží pravici, ale on pokračuje 13. veršem: „*Já ti položím své nepřátele za podnoží k nohám*“. Mohl to udělat ze dvou důvodů.

Nejprve, nechtěl, aby čtenáři kvůli kříži malomyslněli, jako kdyby šlo o Boží porážku. Zřejmě je jejich nevěřící židovští přátelé zesměšňovali pro víru v ukřižovaného Mesiáše. Kdyby byl Ježíš skutečným Vládcem, proč Jeho lid zažívá pronásledování a mučení? A autor říká: „*jen počkejte, přijde den, kdy 'mu budou nepřátelé dáni za podnoží jeho trůnu'*, přesně tak, jak je předpovězeno v Žalmu 110“.

Zadruhé, autor chce své čtenáře varovat. Když opustí svoji víru a vrátí se zpět k judaismu, postaví se na poraženou stranu historie. Stanou se z nich

8 ZÁPAS O DUŠI

nepřátelé Ježíše, a to není nic záviděníhodného, protože Ježíšovi nepřátelé jdou do jisté záhuby a čeká je soud.

Ve verši 10:14 autor znovu opakuje to, co Ježíšova oběť přinesla: „*Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje*“. Tento verš stavi vedle sebe dvě podstatné pravdy. Nejdříve tu, že postavení věřících před Bohem je dokonalé. Bůh jim odpustil všechny jejich hříchy skrze Kristovu oběť a připsal na jejich účet Kristovu dokonalou spravedlnost. To vše je základem našeho postavení před Bohem.

Druhou věcí je praktický život věřících, ve kterém jsou neustále posvěcováni, tj. přivádění blíže ke svatosti. Postavení je jim dáno v okamžiku dosažení spásné víry. To, co zažívají v praxi, se děje během celého života v podobě postupného růstu v poslušnosti. Tam, kde není vidět žádná svatost, máme dobrý důvod ptát se, zda vůbec bylo jeho postavení přivedeno k dokonalosti skrze víru v Krista. Autor tuto část veršů uzavírá podpůrnými citáty:

4. Prorocství Starého zákona nové smlouvy podporují úplnost odpuštění (10:15-18)

Všimněte si, že autor přičítá Jeremiášovo prorocství Duchu svatému, který inspiroval všechno Písmo (10:15). Zde parafrázuje (zřejmě z paměti), co dříve citoval ve verších (8:11-12) z Jeremiáše 31:33-34, protože tyto verše podporují Boží svědectví toho, co autor dokazuje. Bůh slíbil, že: „*dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli*“ (10:16). Autor zřejmě používá část novosmluvních zaslíbení, aby předešel kritice židovských čtenářů, protože zrušení Zákona (10:9) povede k bezzákonnému životu. Vůbec ne! Boží lid se vyznačuje poslušností, která plyne ze srdce. A pak dodává, že nová smlouva je přímou součástí celé myšlenky: „*na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu*“ (10:16-17). Bůh nám naše hříchy nepřipomíná proto, že by mu vynechávala paměť, ale proto, že naše hříchy nepodléhají soudu. Jsou

úplně odpuštěny, protože se tak rozhodl. A toto je shrnutí: „*Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti*“ (10:18). Oběti Starého zákona pozbyly jakýkoliv smysl, jsou bezcenné a zastaralé! To, k čemu směřovaly, Ježíš naplnil. Skrze kříž věřící nové smlouvy získali úplné odpuštění! A ten, kdo má úplné odpuštění v Kristu, nemá nejmenší důvod vracet se tam, kde není možné získat odpuštění!

Závěr

Kdyby římskokatolická a pravoslavná církev přijala poselství tohoto textu, musely by opustit doktrínu o očistci, kterou nikde v bibli nenajdeme. Očistec má být místo, kde duše zemřelých pykají za viny nevyznaných lehkých hříchů. Přátelé a milující pozůstali po zemřelých mohou dokonce zaplatit za to, aby se za zemřelé sloužily mše a přinášely modlitby, které jim údajně zkrátí pobyt v očistci. Pokud nás Synova smrt přivedla k dokonalosti před Bohem Otcem, pak je očistec církevní výmysl! Náš text na základě knihy Židům zcela eliminuje praktiky sloužení zádušních mší za zesnulé. Nezaměňujme sloužení zádušních mší za pokání věřících. Tato praxe je ještě někdy spojena s odpustky, které mohou údajně odejmout viny nebo tresty za hříchy. Víra v očistec, vysluhování zádušních mší a prodávání odpustků je stejně mylná jako návrat do minulosti židovského obětního systému! Jakékoliv podobné nebiblické praktiky zmenšují Kristovy zásluhy Jeho oběti za nás na kříži. Jeho smrt získala pro věřící úplné odpuštění. Jeho smrt nás navždy posvětila. Jeho smrt úplně odstranila naše viny a hříchy.

Představte si zamilovaného mladého muže, který je od své milé oddělen vzdáleností. Mladík má nádhernou fotografii své milé a každý den se těší pohledem na ni. Po čase se mladí lidé vzali a konečně jsou spolu. Fotografie stále mají, ale teprve život s milovanou dívkou naplnil veškeré očekávání. Pouhý stín skutečnosti – obraz se stal naplněním. A pak se jednoho dne začne

mladý muž chovat nějak divně. Stojí před svojí ženou, na hruď tiskne její portrét a říká: „Víš, znovu toužím po chvílích, kdy jsem měl jen tuto fotografii, proto odcházím. Vášnivě fotografii políbí a mumlá: „Můj drahý obrázku, ty jsi moje jediné štěstí a potěšení!“ Každý z nás by jistě uznal, že se mladík, řečeno mírně, pomát! Ale právě takové chování ilustruje pomýlenost těch, kteří opouštějí Krista pro stíny zaslíbení. Kristus a Jeho oběť na kříži vydobyla úplné odpuštění za všechny naše hříchy. Všechna náboženství, která vymyslela a vyučují systém lidských skutků, které mají zajistit odpuštění hříchů, jsou pouze stínem reality. Důvěřujte pouze Kristu a Bohu, v Jeho milost a úplné odpuštění!

Otázky pro diskusi:

1. Jestliže oběti SZ nemohly zajistit úplné odpuštění, proč Bůh takový systém ustanovil po 15 století?
2. Proč je důležité, abychom rozlišovali naše postavení v Kristu od každodenního života ve vztahu k odpuštění?
3. Proč učení o očistci a zádušních mší znehodnocuje evangelium Boží milosti v Kristu?
4. Jak odpovíš na otázku, že úplné odpuštění hříchů povede k prostopášnému životu?

– Steven J. Cole © –

V KAŽDÝ ČAS SE MODLETE

- ◆ *V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví. Tak budu moci směle oznamovat tajemství evangelia, jehož jsem vyslancem i v okovech, a svobodně je zvěstovat, jak je mi uloženo. (Ef 6,18-20)*

Úvod

Pán Bůh je svrchovaný a všechno ve světě uskutečňuje podle svého plá-

nu a „všechno působí rozhodnutím své vůle“ (Ef 1,11). Pán Bůh by nám mohl jednoduše říci, že se Jeho dobrá vůle vždycky uskuteční a že se o ni nemusíme obávat. Nějakým zvláštním způsobem, pro nás nepochopitelným, nás však svrchovaný Bůh vyzývá k tomu, abychom svými modlitbami měli podíl na dění tohoto světa. Když se modlíme, Bůh zasahuje a proměňuje okolnosti a životy lidí:

- ◆ *On nás vysvobodil ze samého náručí smrti, a ještě vysvobodí; v něho jsme složili svou naději, že nás vždy znovu vysvobodí, když i vy nám budete nápomocni svými modlitbami. A tak, když nám mnozí vyprosili milost, budou za nás mnozí také děkovat. (2K 1,10-11)*

Na jedné straně je zde Bůh, který od věčnosti předurčil všechno, co se stane. Na druhé straně jsou zde naše modlitby, které jsou nedílnou součástí Božího plánu. Opravdová modlitba mnoho zmůže a my se skrze modlitbu učíme přijímat Boží vůli. Vidíme to např. u Eliáše: „*když se naléhavě modlil, aby nepršelo, nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců. A opět se modlil, a nebe dalo déšť a země přinesla úrodu*“. Námítku, že to byl velký prorok, vyvrací apoštol Jakub: „*Eliáš byl člověk jako my*“ („*Eliáš byl člověk týměž bídám poddaný jako i my*“) (Jk 5:17). V každý čas se v Duchu svatém modlete. Pokusme se ten „každý čas“ blíže určit:

1) Když se nám daří

V bibli se lidé nezapomínali modlit a vyjadřovat svou úctu Bohu. Pána Boha oslovovali mnoha způsoby: Hospodin, náš Bůh, Bůh všemohoucí, Bůh veliký a vzbuzující bázeň, Bůh veliký, bohatýr, Hospodin silný a mocný, Hospodin zástupů, Pán pánů, Král slávy, Otec slávy, Nejvyšší, Vznešený a Vyvýšený, Stvořitel nebe a země, Panovník, náš štít, Bůh, naše síla, Hospodin – naše spravedlnost, Bůh naděje, Bůh, naše spása, Jediný moudrý Bůh, Požehnaný a jediný Vládce, Král věků, nepomíjející, neviditelný,...

10 ZÁPAS O DUŠI

Život bez chvály a díky se projevuje celkovým snížením kvality prožívání a radosti ze života. Pokusme se najít vlastní slova, která vyjádří chválu za Boží dobrotu.

2) Když vidíme potřeby lidí

Bůh sám rozhodl, že k dosažení svého cíle bude používat naše modlitby. Svrchovaný Bůh a naše modlitby nestojí proti sobě, jako kdyby každá strana sledovala opačné cíle, ale jedno druhé vlastně předpokládá a podporuje. Pán Bůh to zařídil tak, že začínáme cítit břemeno a úzkost nad tím, co se děje. Pán Bůh na nás břemena klade. Některé problémy nás nenechají lhostejnými. Nacházíme se pod určitým vnitřním tlakem a jsme puzeni k tomu, abychom s tím něco dělali, a tak se začneme za danou věc upřímně a opravdově modlit. Když se Nehemjáš dozvěděl o tom, co se děje v jeho vlasti, nenechalo ho to lhostejným. I okolí poznalo, že mu na něčem velice záleží:

- ◆ *Když král Chizkijáš smrtelně onemocněl, začal se s pláčem modlit. Bůh řekl prorokovi Izajášovi: „Jdi a vyříd' Chizkijášovi: Toto praví Hospodin, Bůh Davida, tvého otce: „Vyslyšel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, přidám k tvým dnům patnáct let.“ (Iz 38,5)*

Nebráňme se tomu, když nám Pán Bůh položí na srdce různé modlitební náměty. V tu chvíli se z Boží milosti začneme podílet na něčem, co nás přesahuje.

3) Když procházíme pokušením a hřešíme

Všichni hřešíme. A své hříchy máme vyznávat. To je důležitá část modlitby. Vyznat znamená souhlasit s tím, co o mém hříchu říká Pán Bůh ve svém slově. Neříkejme Bohu to, co si myslíme, že by rád slyšel. Řekněme mu pravdu o tom, co si myslíme, co děláme a co cítíme. To ho nezraní ani neurazí. Bůh očekává upřímnost. V bibli je mnoho upřímných modliteb. Čtete žalmy... Hřích není jen zřejmé zlo. Hřích je také:

- Nemít víru – jednat bez víry, bez očekávání.

- Nemilovat Boha ani lidi – jednat sobecky.
- Nedělat to, o čem víme, že bychom dělat měli – pohodlnost.

Když vyznáváme své hříchy, věrný je Bůh, aby nám odpustil všechny nepravosti. Když si dáme svůj život do pořádku, budeme překvapeni, jak nás Duch svatý povede k tomu, abychom uvedli do pořádku také narušené vztahy s bližními.

V životě rozlišujeme hříchy tajné, osobní a veřejné. Tajné hříchy máme vyznávat jen Bohu, osobní hříchy máme vyznávat těm, proti nimž jsme zhřešili a komu jsme ublížili a veřejné hříchy máme vyznávat před společenstvím, které tím bylo dotčeno a zasaženo. Když nás Bůh na něco upozorní, nezavrhujeme svá srdce, to je nebezpečný postoj.

4) Když prožíváme duchovní zmatek

Někdy je součástí života víry i „duchovní zmatek“. Dosavadní zkušenosti a poznání Písma odporují tomu, co se děje právě teď. Nastává vnitřní nejistota a možná také teologická krize. Naše „přesvědčení“ nefunguje. Modlíme se a nic se neděje. Ale to je jen zdání. „I když se nic neděje, u Pána Boha se přesto něco děje“. Nemáme na to, abychom pochopili nekonečnou Boží mysl i způsob, jakým Bůh zasahuje do našich životů. Snažit se analyzovat Boží všemohoucnost je domýšlivé jednání.

Šalamoun napsal v Příslovích 25,2:

- ◆ *Sláva Boží je věc ukrytá...*
Izajáš 45,15 říká:
- ◆ *Ty jsi Bůh skrytý.*
Kazatel 11,5 prohlašuje:
- ◆ *Jako nevíš, jaká je cesta větru,... tak neznáš dílo Boha, který to všechno koná.*

Bůh není povinen nikomu za svá rozhodnutí skládat účty a vysvětlovat své jednání. Jeho motivace a cíle jsou mimo naše chápání. Mnoho našich otázek – obzvlášť typu „proč“ – zůstane prozatím nezodpovězeno. Částečné porozumění, které máme, se musíme naučit přijímat. Když se modlíme: „*Bud' vůle*

tvá“, neznamená, že se budeme snažit zatřást Božím ramenem a říci: „Pane, já vím, že ty to nechceš udělat. Ale když tě budu dost dlouho obtěžovat, možná že změníš svůj názor a uděláš to“. Nejsme děti, které se snaží ohnout rodiče, aby nakonec dosáhly to, co si umíní. Modlitba je vlastně přípravou na přijetí požehnání, které vychází z Boží vůle a stává se realitou v jeho čase. Učme se očekávat a být trpěliví. Ne vždy je ten pravý čas na horečné hledání nějakého řešení.

5) O samotě

Čas na modlitbu nepochybně závisí na tom, zda na ni skutečně chceme mít čas. Někdy pomůže, když si do svého denního rozvrhu naplánujeme pevnou dobu pro modlitbu. Na modlitbu si musíme udělat čas. Potřebujeme se ztišit. Jinak nás okolní svět převálcuje a za chvíli nebude rozdíl mezi církví a světem. Žijeme v tomto světě, ale nejsme z tohoto světa. Máme tady své místo, ale v něm máme žít život ovlivněný Božím slovem a Božím duchem. Bůh používá jako svůj nástroj nás, aby světu ukázal sám sebe. Pokud nebudeme trávit čas s Bohem, nebudeme mít co dát. Bez spojení s Bohem budeme jednat ustrašeně a ne z víry. Bez očekávání na Boha budeme jednat podobně jako lidé, kteří s Bohem nepočítají.

Být sám s Bohem není pro některé snadné. V okamžiku, kdy se chceme ztišit, je naše mysl zaplavena povinnostmi, které bychom měli udělat: telefonní hovory, četba, úklid, úkoly, které jsme nedokončili, atd. Jestliže je někdo založením aktivní člověk, stažení se do samoty bude nesmírně těžká práce. Ale je to nutné. Potřebujeme postavit sebe i svět do správné perspektivy. Naše modlitby by se měly nést asi v tomto duchu: „Pane, dej mi vidět sebe i svět kolem mě tvýma očima“. Setrvávání před Bohem, obdiv k jeho lásce, uctívání jeho velikosti, chvála za jeho věrnost a moc, hledání jeho vůle, to všechno v nás působí pokoj, jistotu a důvěru. Důvěra vyrůstá z modlitby. A důvě-

ra dává odvahu k otevřenému vztahu k Pánu Bohu i k lidem.

6) Ve společenství

V Písmu máme místa, která říkají, že se církev modlila společně. V den vylití Ducha svatého se všichni „svorně a vytrvale modlili“ (Sk 1, 14). Za věci, které se týkají nás všech, bychom se měli modlit společně. Pán Ježíš vedl jednak k soukromé modlitbě – „vejdí do svého pokojíku a zavří za sebou dveře“, ale také řekl: „...shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní“ (Mt 18, 19).

Příklad Johna Knoxe (1513-1572)

John Knox, velký skotský reformátor, se narodil pravděpodobně v roce 1513. Studoval na St. Andrewské univerzitě, kde se poprvé seznámil s reformačními principy. Později uvěřil a od r. 1546 šířil reformační učení.

Nástup Marie I. Tudorovny (1516-1558), též Marie I. Katolické či Marie I. Krvavé, na anglický trůn v roce 1553 znamenal úder reformační církvi, protože Marie zrušila reformační církevní zákony a zemi se snažila rekatolizovat. Mnoho protestantů bylo upáleno, jiní byli donuceni k emigraci. Knox musel utéct do Ženevy, kde se potkal se švýcarským reformátorem Kalvinem. John Knox byl znám jako horlivý a oddaný modlitebník. Byl to on, kdo se neodbytně modlil: „Pane, dej mi Skotsko, nebo zemřu!“ Jeho mocné modlitby za osvobození vlasti ho často připravily o spánek.

Královna Marie prohlásila, že se ničeho tak nebojí jako modliteb Johna Knoxe. Řekla, že jeho modliteb se bojím víc, než všech evropských armád dohromady. Jedné noci, když se Knox s několika přáteli modlil, najednou cítil, že vysvobození už přišlo. Nemohl říci, co se stalo, ale věděl, že jeho modlitby jsou vyslyšeny. Nejbližší zpráva, kterou uslyšeli, jim oznámila smrt královny Marie I. Po její smrti se Knox v roce 1558 vrátil do Skotska, kde hlásal reformační principy až do své smrti.

12 ZÁPAS O DUŠI

Závěr

Když se modlíme, nemusíme hledat speciální slova a terminologii. Nemusíme používat posvátný slovník. Nemusíme se modlit ani nějakým předepsaným způsobem. V bibli se někteří modlili nahlas, jiní tiše. Někteří stáli, jiní klečeli a jiní se tváří dotýkali země. Někteří se při modlitbě dívali k nebi, jiní neměli odvahu pozvednout hlavu. Někteří zvedali ruce k nebi, jiní se rukama bili do prsou. Někteří se modlili osamocně, jiní se modlili s jinými lidmi. Někteří se modlili při chůzi, jiní při práci. Někteří se v pokoji zamkli, jiní otevřeli okna. Tyto lidi nespojovala forma, ale spojoval je duch, postoj srdce. Pomoc hledali u Pána Boha. Kéž i my jsme jako oni.

– Daniel Heczko, CB Dejvice –

ZJEVENÍ JEŽÍŠE KRISTA JANOVI

Dlouho jsem se vyhýbal tématu Zjevení Ježíše Krista Janovi, protože to není jednoduchá ani jednoznačná kniha. Sami kazatelé se jí často vyhýbají. Pohled na výklad knihy Zjevení totiž odhalí, na jakých předpokladech (presupozicích) každý věřící staví a na jakých eschatologických základech stojí jejich denominační teologický systém. Víím, že tento příspěvek může mezi některými čtenáři vyvolat nepokoj a nesouhlas, ale Zápas o duši se obvykle obtížným pasážím Písma nevyhýbá, proto doufám, že některé čtenáře obohatí.

Před časem mě zaujal paralelní komentář: „Revelation Four Views“ (Čtyři pohledy na knihu Zjevení), který sestavil Steve Gregg. Jde o strhující srovnávací pohled, který nám pomáhá nahlédnout do duší našich bratrů a sester v Kristu a současně odhaluje některé slabiny a přednosti jednotlivých teologických systémů. Představte si otevřenou knihu, na levé stránce knihy jsou dva sloupce textu a na pravé také dva:

1. Sloupec popisuje *historický* přístup. Kniha Zjevení zahrnuje dějiny (historii) církve a obklopujícího světa od prvního do druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Tento pohled je nejstarší a nejrozšířenější. Byl vyznáván velikány víry jako byli: Wycliffe, Hus, Knox, Tyndale, Luther, Calvin, Zwingli, Melancthon, Newton, Wesley, Whitefield, Spurgeon a mnoho, mnoho dalších.

2. Sloupec popisuje *preteristický* přístup. Kniha Zjevení byla již naplněna v minulosti krátce po jejím napsání. Dnes můžete na internetu sledovat živou diskuzi úplných a částečných preteristů. Jde o velmi zajímavé, ale často rozporuplné čtení. Částeční preteristé mají úžasný vhled do věcí, které se již naplnily. Méně pochopitelný je už pohled úplných preteristů, kteří jsou přesvědčeni, že 2. Kristův příchod je pouze duchovní záležitost, a proto se již naplnil v minulosti.

3. Sloupec popisuje *futuristický* přístup – dispenzacionalismus. Všechno v knize Zjevení, kromě prvních třech kapitol, které se týkají církve, se vyplní v budoucnosti na národech světa a především na izraelském národu. V té době již bude církev vytržena, uchváčena do oblak, a ukryta v nebi u Krista. Futuristický pohled je relativně velmi mladý. Vznikl kolem roku 1835. Dispenzacionalisté, jako byl Darby, Scofield, Larkin, Ryrie, Walvoord, Lindsay a mnoho, mnoho dalších, se dívali a dívají na knihu Zjevení očima, jež jsou upřeny do budoucnosti. Dnes je tento výklad díky „Scofieldově bibli“ jeden z nejrozšířenějších pohledů.

4. Sloupec popisuje *spirituální* nebo *idealistický* přístup. Kniha Zjevení nepopisuje ani neslibuje žádné skutečné naplnění budoucnosti v prostoru a čase, ale popisuje transcendentní principy a opakující se témata. Tento přístup je nejčastěji spojován s liberální teologií.

Připomínám, že všechny čtyři pohledy mají nespočetné množství obměn a v žádném případě ani jedna z těchto soustav není ucelena ani jednotná, ale

ZÁPAS O DUŠI 13

často se různě prolínají. Podívejme se nejdříve na to, proč křesťané neústupně trvají na správnosti „své soustavy“ a nejsou ochotni zvážit postoj svých bratrů v Kristu, kteří zastávají jiné hledisko. Skutečností je, že ješitnost a neústupnost je běžná lidská vlastnost, která se týká všech vědních oborů, nejen teologie (viz článek „lkony evoluce“ v kterém uvidíte, že to co platí o vědcích, platí také o teologech). Odpověď je docela jednoduchá. John G. Reisinger napsal: Židovští učitelé a představitelé měli v Ježíšově době k dispozici kompletní učení Starého zákona, který jasně mluvil o přicházejícím Mesiáši, a také tradiční moudrost svých o celá staletí starších předchůdců. Proč jim tedy uniklo, když Mesiáš přišel? Jak je možné, že katoličtí teologové studují bibli celý život, a přitom jim uniká samotné ospravedlnění z víry? Čím to, že jedna skupina křesťanů vidí pravdivost učení o nepodmíněné milosti, zatímco druhá hájí svobodnou vůli člověka? Proč trvají presbyteriáni na tom, že bible požaduje křest dětí, zatímco baptisté jsou přesvědčeni, že tatáž bible učí pouze o křtu věřících, a to ponořením? Co způsobuje, že velcí vědci tráví celý život studiem skutečností, které ukazují k Bohu Stvořiteli, a nacházejí přitom jenom podporu pro evoluci? Ve všech uvedených případech je vysvětlení stejné. Odpověď zní, že každý nachází jenom to, co hledá! *[Srovnej citaci akademie věd, str. 38]* Když přijmeme vyčerpávající „systém“ názorů a když jsme přesvědčeni, že je náš systém správný, automaticky uzavíráme svou mysl vůči jakémukoli novému pochopení nebo změně. Od té chvíle spočívá veškeré naše studium pouze v hledání dalších důkazů pro to, čemu již věříme. Naším jediným průvodcem a naší konečnou autoritou už nebude výhradně Boží slovo. To je jedno z úskalí každého teologického systému (*konec citace*)

Je zřejmé, že i naše nedokonalé teologické systémy by měly zůstat otevřené, protože v denominační uzavřenosti nutně degenerují. To potvrzuje historie každé denominace bez výjimky. Věřím v církevní (1) jednotu v její (2) rozličnosti.

1. Díky za jednotu církve v Kristově evangeliu, díky za jednotu spásy, jež je podmíněna samotnou Boží milostí v Kristu skrze víru:

◆ *Nestydím se totiž za Kristovo evangelium, neboť je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka. Neboť v něm je zjevena Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: „Spravedlivý pak bude žít z víry.“ (Římanům 1:16-17)*

Díky za jedno evangelium, bez něhož nelze o jednotě církve ani hovořit:

◆ *Jiné evangelium ovšem není; jsou jen někteří lidé, kteří vás zneklidňují a chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak. (Galatským 1:7)*

2. Díky i za tu denominační rozličnost pohledů, které se přímo netýkají učení spásy, tj. Kristova evangelia. Tato rozličnost nás může buď znejistit anebo utvrdit v našem chápání méně podstatných, sporných otázek. Díky za to, že máme v církvích Duchem obohacovanou pestrobarevnou paletu znovuzrozených spasených, kteří rozšiřují naše obzory svým obdarováním. Jen tak si můžeme, jednotní v Kristově evangeliu, vzájemně usměrňovat a napravovat některé naše věroučné úlety, které by jinak zůstaly zakonzervovány v uzavřené teologické (denominační) soustavě. Všichni jsme stále jenom padlí a hříšní lidé. Plnou znalost Božího zjevení z nás neunes nikdo, nadýmali bychom se totiž pýchou. I apoštol Pavel byl Bohem držěn zkrátka, aby se neprojevovala jeho tělesná pýcha!

◆ *A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. (2K 12:7)*

14 ZÁPAS O DUŠI

Apoštol Pavel dobře věděl, že by se bez ostnu v těle nad druhé povyšoval. Veškeré napadání bratra bratrem stojí pouze na povýšenosti pro domnělou výjimečnost osobního nebo denominačního zjevení či pochopení jisté biblické oblasti, jež těm druhým, jaksi a zjevně, Pán nedal, jako nám. Jiný důvod není:

◆ **Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obstojíš či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obstojí, neboť Pán má moc jej podepřít.** (Římanům 14:4)

Poučení pro nás:

◆ **Bud'te strážliví! Bud'te bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako "lev řvoucí" a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratří všude ve světě procházejí týmž utrpením** [podobným Pavlovuj jako vy. (1Pt 5:8-9)

Čím více se někteří křesťané budou přibližovat pravdě, Kristu, tím více, podobně jako apoštol Pavel, budou trpět nejen od světa, ale i od mnohých svých bratří – budou sráženi ostnem, poněsou svůj kříž. Čím více se budou jiní vzdalovat pravdě, Kristu, tím méně budou pronásledováni světem, tím méně pocítí osten v těle – tím více budou populárnější i mezi mnohými bratřími.

Vyznání

Plných 16 let jsem zastával futuristický pohled na knihu Zjevení. Dnes se přikláním k historickému výkladu a Zjevení vidím jako průběžné, tj. minulé, současné i budoucí dějiny Kristova těla, Božího chrámu, jeho církve ve světě od prvního až do druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Pod tíhou veršů jsem opustil pohled, jenž se převážně zabývá budoucími pohromami světa, identitou a nástupem antikrista, jeho vztahu k národnímu Izraeli, blízkým koncem a uchvácením Kristova lidu do oblak před přicházejícími pohromami, tj. před druhým příchodem Pána Ježíše Krista. Futuristický obsah knihy Zjevení se mi proměnil na kristocentrickou průběžnou historii Kristova těla, jehož nedílnou součástí jsou i povolání židé. Jistě,

věřím také v uchvácení do oblak a proměnu těla (1K 15:52-54; 1Te 4:16-17), ale až v den Páně, v den druhého Kristova tělesného příchodu a soudu (Mt 13:30), což nebude nic jiného než tělesné vzkříšení, totiž vykoupení těla Božího lidu, které celé stvoření vyhlíží (Ř 8:23).

Progresivní paralelismus

Nejprve se pokusím vysvětlit v podstatě jednoduchý, nejen teologický, pojem – *progresivní paralelismus*. Následujících pět příkladů nám pomůže objasnit princip tohoto na první pohled „kostrbatého“ pojmu, který by se snad dal nejstručněji česky nazvat *postupná souběžnost*.

1. Příklad: Představme si, že jedu vlakem z Prahy do Ostravy a tuto událost zaznamenávám video kamerou. Každý nový záběr ukáže jinou událost téže cesty. Po sestřihu dostanu následující úhly pohledu – oddíly:

První úhel pohledu (oddíl) by začal na pražském Wilsonově nádraží, přes kolínské, pardubické, českořebovské, olomoucké, hranické, svinovské a konečně by se objevilo ostravské nádraží.

Druhý úhel pohledu (oddíl) obsahuje záběry, když procházím vlakem od prvního po poslední vagonu. Nevěděli byste, jestli byl třetí vagon snímán mezi Kolínem a Pardubicemi nebo mezi Olomoucí a Hranicemi. Věděli byste však, že je to součást téže cesty.

Třetí úhel pohledu (oddíl) by ukázal cestující v jídelním voze, který jste již viděli v předešlém druhém oddílu, když jsem procházel jednotlivými vagóny. Sledujete, záběr za záběrem, co si objednali různí cestující k jídlu. Vlastně byste viděli události v jídelním voze až potom, co jste viděli v prvním oddílu, jak vlak dorazil do konečné stanice. Přesto by bylo každému jasné, že záběry z jídelního vozu ve skutečnosti předcházely záběr ostravského nádraží. Záběry tedy nesledují časovou posloupnost – chronologii.

Čtvrtý úhel pohledu (oddíl) ukazuje řadu záběrů z okna. A protože mě

ZÁPAS O DUŠI 15

okouzli krása přírody na Vysočině, zaznamenávám okolí Chocně a Ústí nad Orlicí až po Zábřeh na Moravě. Roviny Hané už mě tak nezajímají, proto jsem je ani nezaznamenal.

Poslední, pátý úhel pohledu (oddíl) ukazuje, jak vystupují na ostravské nástupiště a zachycují skupinu halasných baníkovských fotbalových fanoušků, která se právě chystá nastoupit do vlaku, jenž stojí na vedlejší koleji...

Každý z těchto pěti úhlů pohledu (oddíl) vám v rychlém sledu záběrů přiblížil tutéž cestu v pěti různých paralelních, časově souběžných námětech: (1) nádraží, (2) vagonů, (3) jídelní vůz, (4) krajina, a (5) konečná stanice. Progresivně, tedy postupně jste viděli souběžné události jedné cesty.

2. příklad: Podobně se chováme, když vyprávíme svoje zážitky z dovolené. Zjistíte, že i vy jste progresivní paralelisté. Určitě budete vzdálení chronologickému (přísně časově posloupnému) vyprávění. Události a úhly pohledu z téže dovolené budou vytržené ze souvislosti a časově promíchané, protože si většinou ani přesnou časovou posloupnost nepamätujeme. Když společnou dovolenou popisuje manželka, je to zcela jiný úhel pohledu než popis manželův. Oba viděli totéž, ale každý vnímal jiné detaily.

3. příklad: Jistě jste viděli film, kde v prvních patnácti minutách probíhal život prvního hrdiny a v druhých patnácti minutách probíhal život druhého hrdiny. Oba životy ve skutečnosti probíhaly současně, paralelně, přesto jste je viděli jeden po druhém. Po 30 minutách se oba hrdinové setkají, aby se mohl dál rozvíjet nosný děj filmového příběhu, který byste bez prvních dvou patnáctiminutovek nikdy nepochopili. Většinou scénárista obě patnáctiminutovky sestřihá na šest pětiminutovek, které se pak pěkně vzájemně prolínají v první půlhodině příběhu.

4. příklad: Nejvyšší stupeň progresivního paralelismu vznikne, když tutéž událost popisuje více svědků, kteří vi-

děli tutéž událost z jiných míst, totiž úhlů pohledů. Proto filmaři točí tytéž filmové scény současně mnoha kamerami, tj. znásobeným svědectvím kameramanů. Klasický příklad jsou televizní záznamy politických, kulturních nebo sportovních událostí, kde vidíme nejzajímavější sestřihy ruchu jednoho a téhož dne.

5. příklad: Ani v literatuře nenajdeme chronologicky psané příběhy, které by se držely důsledně časové posloupnosti. Taková kniha by připomínala spíše soudní protokol. Rozhodně by nebyla zajímavá ani čtivá. Každá kniha je více než méně psána v duchu progresivního paralelismu, jinak to totiž ani nejde. A totéž platí o knihách bible, tedy i poslední knize Zjevení.

To bylo jen několik příkladů, jak vysvětlit progresivní paralelismus, tj. postupnou souběžnost. Protože jsme zajatci času, nemůžeme současně probíhající události poznat jinak než postupně, jednu po druhé. Jen Bůh nemusí být, a také není, progresivní paralelista. On, na rozdíl od nás, není zajatcem času, ale je Pánem času!

Kniha Zjevení je psána

v duchu progresivního paralelismu

I ti bratři, kteří zastávají při výkladu knihy Zjevení futuristický pohled, totiž, že kapitoly 4-22 popisují chronologicky budoucnost, si musí vpomáhat tzv. „vsuvkami“. Příklad: 12. kapitola začíná nesporně narozením Pána Ježíše Krista, jeho nanebevstoupením, usednutím na Boží trůn, atd. Tyto události nejsou zajisté budoucností, ale minulostí. Proto již nesporně vyplněné události futuristé označují jako *vsuvky* v jinak „důsledně“ časové posloupnosti kapitol 4-22. *Vsuvka* ale neodhaluje nic jiného než princip progresivního paralelismu...

Sedm progresivních paralel

(postupných souběžných událostí)

Následující řádky píše v básni a poškoře jako hříšník, nehodný Boží milosti, kterému Bůh svrchovaně a nezaslouženě udělil svoji milost. V žádném případě nejsem původní myslitel. Moje chápání

16 ZÁPAS O DUŠI

knihy Zjevení dnes vychází především z práce Williama Hendriksena a jeho předchůdců, z jehož komentáře ke knize Zjevení „More Than Conquerors“ (Více než vítězové) © 1939 čerpám. Systém, který ve zkratce popíší, jistě není uzavřený a ani v nejmenším nevrhdím, že je konečný; to by byl totiž konec úplný!

Knihu Zjevení můžeme vidět jako sestřih rychle se střídajících alegorií a obrazy minulých, současných a budoucích fyzických i duchovních událostí věku církve, tedy období od prvního do druhého Kristova příchodu. Historie pozemské církve začíná narozením – vtělením Pána Ježíše Krista, ukřižováním, vzkříšením, sesláním Ducha svatého a končí jeho druhým příchodem, vzkříšením všech lidí, soudem a novým nebem a zemí. To je ten věk „tisíce let“, nebo „tři a půl let, 42 měsíců, 1260 dní“ (JK 5:17), ve kterém svět nemá následkem duchovního „sucha“ co „jíst a pít“, přesto církev, Boží chrám, je zaopatřen, jí a pije Krista, jak bylo zobrazeno ve stínech Starého zákona v 1Kr 17.

◆ *neboť toto praví Hospodin, Bůh Izraele: „Mouka ve džbánu neubude a olej v láhvi nedojde až do dne, kdy dá Hospodin zemi déšť.“ (1 Královská 17:14)*

Hendriksen (a nejen on) dělí knihu Zjevení na sedm pohledů, oddílů, na sedm progresivních paralel historie Kristova těla, Božího chrámu, jeho církve a obklopujícího světa mezi oběma Kristovými příchody. Představme si, jako by tuto průběžnou historii snímalo současně sedm kamer podle různých námětů, úhlů pohledů, disciplín. Jan postupně (progresivně) vidí rychle se měnící alegorické obrazy, záběry (paralely) nejprve první „kamery“, potom druhé „kamery“, atd., až sedmé „kamery“. Přirozené dělení do sedmi úhlů pohledu, námětů, disciplín je zřejmé:

1. pohled: 3 kapitoly 1-3:

◆ *...já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Amen. (Matouš 28:20b)*

- ◆ *Vy jste světlo světa... (Mt 5:14a)*
- 2. pohled: 4 kapitoly 4-7
- ◆ *...Na světě budete mít soužení, ale buďte stateční: já jsem přemohl svět. (Jan 16:33b)*
- 3. pohled: 4 Kapitoly 8-11
- ◆ *A Bůh snad nezjedná právo svým vyvoleným, kteří k němu volají dnem i nocí?... (Lukáš 18:7a)*
- 4. pohled: 3 Kapitoly 12-14
- ◆ *Rozpoutám také nepřátelství mezi tebou a ženou i mezi tvým a jejím potomkem. On zasáhne tvou hlavu a ty zasáhneš jeho patu. (Gn 3:15)*
- 5. pohled: 2 Kapitoly 15-16
- ◆ *Ale ty podle své tvrdosti a nekajícího srdce sám sobě shromažďuješ hněv... (Římanům 2:5b)*
- 6. pohled: 3 Kapitoly 17-19
- ◆ *A svět pomíjí, i jeho žádost... (1. Janův 2:17a)*
- 7. pohled: 3 Kapitoly 20-22
- ◆ *Ale v tom všem skvěle vítězíme skrze Toho, který si nás zamiloval. (Římanům 8:37)*

Škoda, že v těchto sedmi úhlech pohledu nebudeme mít místo na podrobnější zkoumání. Nemůžeme rozebírat všechny obrazy a symboly. Není ani místo, abychom dopodrobna biblicky obhajovali, proč jistý obraz symbolizuje to či ono. Tento článek je pouze orientační a slouží k pochopení osnovy, tj. základní stavby chápání knihy Zjevení ve smyslu progresivního paralelismu. Mějme však na paměti, že každý z těchto sedmi úhlů pohledu, paralel, oddílů, kamer, nám popisuje věk Kristova těla na zemi, věk církve, první a druhý příchod Pána Ježíše Krista a jeho evangelijní věk mezi oběma těmito nejdůležitějšími milníky historie tohoto světa. Prosím čtěte následující řádky s otevřenou knihou Zjevení, ať vidíte celý kontext.

I. úhel pohledu Zj 1,2,3 – 3 kapitoly Kristus uprostřed sedmi zlatých svíců

Ústřední myšlenka těchto třech kapitol je Kristus uprostřed sedmi zlatých svíců, jež alegorizují sedm typů církve

ZÁPAS O DUŠI 17

(1:20). Kristus zjevuje Janovi ve 2. a 3. kapitole, aby napsal každé církvi dopis, jenž v podstatě vyučuje a v pěti případech varuje před různými nástrahami, které mohou vést k odpadnutí. Číslo sedm se ve Zjevení vyskytuje opakovaně a vždy symbolizuje úplnost, což zřejmě platí i v tomto případě. Sedm zlatých svícňů tedy představuje celou církev od jejího vzniku o letnicích až do jejího uchvácení v poslední den, kdy se střetne s Pánem v oblacích (tj. vzkříšení mrtvých a proměnění živých), aby s ním již byla navždy (1Te 4:16-18). Tento úhel pohledu ukazuje v obrazech skutečný a úplný stav církve v celém věku církve „od Krista do Krista“. Každý ze sedmi typů církve je stále přítomný a z každého si církev, v kterékoliv době, musí brát ponaučení, včetně všech napomenutí. Tyto církve nereprezentují chronologickou historickou typologii celé církve, jako by dnešní církev již dospěla do poslední fáze laodikejského typu. Celá a úplná církev je funkční od Kristova prvního příchodu, aby spasil svůj lid:

- ◆ ... *Tomu, který si nás zamiloval a omyl nás od našich hříchů svou krví a učinil nás králi a kněžími svému Bohu a Otcí – jemu buď sláva a moc na věky věků. Amen.* (Zjevení 1:5b-6)

Celistvost a časová nedělitelnost sedmi církví platí až do jeho druhého příchodu, kdy bude soudit národy:

- ◆ *Hle, přichází s oblaky a spatří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou nad ním kvílet všechna pokolení země; jistě, amen.* (Zj 1:7)

Kapitoly 1-3 tedy obepínají celou historii Kristova těla, tj. církve.

II. úhel pohledu

Zj 4,5,6,7 – 4 kapitoly

Vidění nebe a sedmi pečeti

Tyto čtyři kapitoly tvoří další přirozený oddíl knihy Zjevení, tj. od prvního do druhého Kristova příchodu (adventu). Čtvrtá kapitola popisuje Někoho, kdo sedí na trůnu, a ty okolo trůnu, kteří jej zývají:

- ◆ *A na pravici Sedícího na trůnu jsem viděl knihu popsanou zevnitř i zvenčí, zapečetěnou sedmi pečeti.* (Zjevení 5:1)

Beránek bere tuto knihu a bytosti okolo trůnu padají na kolena. V 6. kapitole Beránek otvírá pečeť po pečeti. Jediný On je hoden je rozlomit, protože kvůli jeho kříži probíhají spásné dějiny světa, jež jsou zapsané v tomto sedmkrát zapečetěném svitku – knize. Bez kříže by dějiny, jak je známe dnes, vůbec nemohly existovat. Historie probíhá jen z jednoho důvodu, aby Boží lid mohl vstoupit, jedinec po jedinci, do Božího království, z čehož mají prospěch i nespasení, kteří žijí den po dni se svými radostmi i strastmi.

Mezi 6. a 7. pečetí Jan vidí 144.000 na čele označených Božích svědků. Toto číslo je symbolické, označuje *církev bojující* (Ecclesia Militans), symbolizuje Kristovo vojsko, jež si Bůh připravil v každém věku, aby svědčilo o jeho spásné slávě. Zbraně Božího vojska nejsou ukuty z kovu. Jedinou jeho zbraní je evangelium. Kdo vnucuje víru mečem, rozhodně nepatří mezi 144.000 svědků s Boží pečetí na čele:

- ◆ *Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby. Jimi boříme lidské výmysly ...* (2K 10:4)

Dále bychom si měli povšimnout, že tento oddíl Zjevení, kapitoly 4-7, překleňuje zase celý věk církve, od prvního do druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Je zde zmínka o jeho prvním příchodu, kdy byl zabit, zvítězil a již vládne na nebesích:

- ◆ *Jeden z těch starců mi však řekl: „Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, kořen Davidův, aby tu knihu otevřel a rozlomil její sedm pečeti.“ A hle, spatřil jsem, jak uprostřed trůnu a těch čtyř bytostí a uprostřed těch starců stojí Beránek jako zabitý a má sedm rohů a sedm očí, což je sedm duchů Božích poslaných na celou zem.* (Zjevení 5:5-6)

18 ZÁPAS O DUŠI

Na konci tohoto oddílu čtyř kapitol je nastíněn konečný soud nad nevěřícími po Jeho druhém příchodu. Pro všechny nevěřící se Kristův druhý příchod stane strašlivou realitou:

- ◆ *A říkali horám a skalám: „Padněte na nás a ukryjte nás před tváří Toho, který sedí na trůnu, a před hněvem toho Beránka! Neboť přišel ten veliký den jeho hněvu, a kdo může obstát?“ (Zjevení 6:16-17)*

V dalším záběru tohoto úhlu pohledu Jan dále vidí nespočetný dav lidí:

- ◆ *A hle, potom jsem spatřil veliký zástup, který by nikdo nemohl sečíst, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, jak stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečení do bílých rouch, a v rukou měli palmové ratolesti. A hlasitě volali: „Spase-ní náleží našemu Bohu, jenž sedí na trůnu, a Beránkovi!“ (Zj 7:9-10)*

Před Kristem stojí církev vítězná (Ecclesia Triumphans). To jsou ti, kteří již „dobojovali“, již nemohou svědčit na zemi ústy, ve svém duchovním boji zvítězili, protože byli skrze tělesnou smrt přeneseni k Božím trůnu v nebesích a byli při druhém příchodu Pána Ježíše vzkříšeni. *Vítězná církev* ze všech národů a v plném počtu stojí před Božím trůnem. Toto vidění znovu poukazuje na konec celé historie pozemské církve mezi dvěma Kristovými příchody:

- ◆ *Nebudou již nikdy hladovět ani žíznit a nebude je pálit slunce ani žádné horko, neboť je bude pást Beránek, který je uprostřed trůnu, a povede je k pramenům živých vod a Bůh jim setře každou slzu z očí.“ (Zjevení 7:16-17)*

Kapitoly 4-7 překlenují celou historii Kristova těla – církve.

III. úhel pohledu Zj 8,9,10,11 – 4 kapitoly Sedm polnic

Tento úhel pohledu je zaostřen na 8. až 11. kapitolu. Ústřední téma tohoto oddílu popisuje následky sedmi polnic, událostí, jež postihují svět. Co se děje

s církví, je popsáno v 10. a 11. kapitole – anděl s knížečkou, dva svědci. Ke konci těchto čtyř kapitol vidíme zase zřetelný odkaz na konečný soud:

- ◆ *Zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi: „Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš; a bude kralovat na věky věků.“ ... Rozzuřily se národy, ale přišel hněv tvůj, čas, abys soudil mrtvé, odměnil své služebníky proroky a všechny, kdo jsou svatí a mají úctu ke tvému jménu, malé i velké; abys zahubil ty, kdo hubili zemi. (Zjevení 11:15,18)*

Jedenáctá kapitola bude podrobněji prozkoumána v 7. úhlu pohledu, aby ještě více vynikl progresivní paralelismus knihy Zjevení. Tento oddíl končí uchvácením pozemské církve do oblak, tudíž časově opět přemostuje historii církve a světa mezi dvěma Kristovými příchody.

IV. úhel pohledu Zj 12,13,14 – 3 kapitoly Pronásledování drakem, šelmy vládnou světem.

„Čtvrtá kamera“ ve 12. kapitole tohoto úhlu pohledu, oddílu dalších třech kapitol, snímá obraz narození dítěte – Pána Ježíše Krista. Narodil se z ženy židovského národa.

- ◆ *A na nebi se ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna dvanácti hvězd [viz Gn 37:10]. (Zjevení 12:1)*

Tento oddíl opět začíná prvním příchodem Pána Ježíše na zem, Jeho nanebevstoupením a ustanovením Jeho kralování na Božím trůnu:

- ◆ *Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlou pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu. (Zjevení 12:5)*

Drak – satan, se snažil zničit toto dítě od Jeho narození:

- ◆ *Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. (Zjevení 12:4)*

ZÁPAS O DUŠI 19

Vítězství Ježíše Krista na kříži, Jeho posazení na trůn a ustanovení Božího království svrhlo ďábla na zem:

◆ *A uslyšel jsem mocný hlas, jak v nebi říká: „Nyní nastalo spasení, moc i království našeho Boha a vláda jeho Krista; neboť byl svržen žalobce našich bratrů, jenž na ně dnem i nocí žaloval před obličejem našeho Boha...“ (Zjevení 12:10)*

Satan se snaží sprovodit ze světa celé etnikum – celý židovský národ:

◆ *A když drak spatřil, že byl svržen na zem, začal pronásledovat tu ženu, která porodila toho muže. (Zj 12:13)*

To se mu nedaří, protože Bůh je chrání na poušti po dobu „tří a půl let“ po celých „tisíc let“ mezi oběma Kristovými příchody. Vrhá se na Abrahamovo potomstvo, to jest na ty, kdo dnes mají Abrahamovu víru. Satan se vrhá na církve, kterou brány pekel nepřemohou, protože Kristovo tělo je po celou dobu „tří a půl let“, tj. po celých „tisíc let“ žive-no na duchovní poušti světa manou, Božím slovem, evangeliem skrze Du-cha svatého:

◆ *Drak se tedy na tu ženu rozhněval a odešel svést boj s ostatními z jejího semene, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista. (Zjevení 12:17)*

Drak – satan je zaměstnán bojem proti církvi, vyvoleným Božím a používá svoje agenty – šelmy a falešné svědky:

První satanova hybná síla je šelma, jež se vynořuje z moře:

◆ *Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha. (Zj 13:1)*

Moře často symbolizuje národy a jejich vlády. Státy s nevěřícími davy poddaných a nevolníků jsou činným agentem, kterého satan používá k pronásledování Kristova těla – církve:

◆ *Běda! Hluk četných čeledí lidských hlučí jak hlučící moře, hukot národů hučí podoben hukotu dravých vod. (Izajáš 17:12).*

◆ *A řekl mi: „Vody, které jsi viděl, nad nimiž ta nevěstka sedí, to jsou národy, davy, rasy a jazyky ...“ (Zjevení 17:15)*

Druhá satanova hybná síla je šelma, která vyvstává ze země:

◆ *Vtom jsem viděl jinou šelmu, jak vyvstala ze země: měla dva rohy jako beránek, ale mluvila jako drak. Z pověření té první šelmy vykonává veškerou její moc. Nutí zemi a její obyvatele, aby klekali před první šelmou [světskými vládami], které se zahojila její smrtelná rána. (Zjevení 13:11,12)*

Antikristovská „moudrost“ nepřichází z nebe, ale ze země:

◆ *To není moudrost přicházející shůry [znalost Krista], ale pozemská, přirozená a ďábelská. (Jk 3:15)*

Antikristovská, pozemská náboženství a filozofie popírají Kristovo Božství, jsou propagátorem a přísluhovačem světské moci (šelmy z moře). Vypadají sice zbožně, na první pohled jsou pokojná jako beránek, jako Kristus, ale mluví jako drak, jako satan. Šelma ze země symbolizuje všechna falešná náboženství a filozofie světa. To je ten falešný prorok ze Zj 19:20.

Soužití tohoto světsko-náboženského tandemu, v němž svět (moře) píská a náboženství s filozofií (země) poskakují v rytmu falešných proroků, je s námi od dob apoštolů a bude tu až do soudného dne, kdy Kristus přijde podruhé. Na tomto spřežení dvou šelem se veze, spíše rajtuje, celý světsko-filozoficko-náboženský systém duchovní i tělesné prostituce, který je zpitý krví svatých. Nezná Boha – to je ten Babylón, který padne, až přijde Kristus podruhé:

◆ *Za ním letěl druhý anděl a volal: „Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.“ (Zjevení 14:8)*

Tento oddíl je zakončen strhujícím popisem druhého příchodu Pána Ježíše Krista a jeho soudu:

20 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp ... A ten, který seděl na oblaku, hodil svůj srp na zem, a země byla požata. (Zj 14:14,16)*

Znovu vidíme, že tento čtvrtý paralelní pohled ve třech kapitolách zahrnuje celý věk církve a světa mezi Kristovými adventy. Od jeho narození až po žatvu ostrým srpem soud!

V. úhel pohledu

Zj 15,16 – 2 kapitoly

Sedm nádob pohrom.

Pátý oddíl je nejkratší ze všech sedmi. Je shrnut pouze ve dvou kapitolách Zjevení 15 a 16. Jan nejprve vidí sedm andělů s nádobami pohrom, ale také Boží lid, jenž zvítězil během všech věků. Ten stojí na skleněném ohněm jiskřícím moři a zpívá píseň Mojžíše a Beránkovu. Židé byli tělesně zachráněni překročením Rudého moře, aniž by se v něm „smočili“. Moře však pohltilo pronásledující Egyptany. Moře symbolizuje hlučící národy. Podobně ti, kdo patří Ježíši Kristu, jsou zachráněni tak, že nepatří tomuto světu, procházejí mořem hlučících národů, aniž by se „smočili“, jsou z temného moře národů přeneseni do Kristova podivuhodného světla. Tak jako židé prošli po suché zemi Boží mocí, tak i Boží lid jde po „suché“ zemi ne svojí, ale Kristovou zásluhou na kříži, ke svému cíli. Vítězná církev (nyní zahrnuje i ty starozákonné svaté, kteří k ní byli po kříži přidáni) stojí na skleněném (průhledném) moři; je mimo moře, jež prochází ohnivým Božím hněvem.

- ◆ *A uviděl jsem jakoby skleněné moře, smíšené s ohněm, a ty, kteří zvítězili nad tou šelmou a nad jejím obrazem, nad jejím znamením a nad číslem jejího jména, jak stojí na tom skleněném moři a mají Boží harfy. (Zjevení 15:2)*

Podobně jako je Boží lid průběžně pečeten na čele Boží pečeti (Ef 1:13, 4:30; Zj 7:3, 9:4b, aj.), což v tomto věku je víra v očištnou práci Ježíše Krista,

tak lidé z „moře“ jsou průběžně cejchováni na čele a pravé ruce znamením šelmy. Čelo symbolizuje mysl (ducha), pravá ruka skutky (Dt 11:8). Prosim, přečtěte si pozorně článek „Znamení na ruce“, ZOD 80, str. 34.

Kniha Zjevení nám nezjevuje jen budoucí pohromy. Nádoby jsou vylévány během celého věku mezi oběma Kristovými příchody, podobně, jako sedm polnic zní po celou dobu „tisíciletého věku“, tj. „tři a půl roku“. Kdo odmítá varování polnic, je zničen nádobami Božího hněvu. I zde je Janovi dáno vidění druhého Kristova příchodu – konce tohoto věku. Šestá nádoba popisuje nečisté duchy. První je sám ďábel; druhá je šelma z moře, tedy národy, světové vlády a ekonomie; třetí jsou falešná náboženství (filozofie), šelma ze země:

- ◆ *Tehdy jsem uviděl z úst draka, z úst šelmy a z úst falešného proroka vycházet tři nečisté duchy podobné žabám. Jsou to duchové démonů, kteří konají divy a vycházejí ke králům země a celého světa, aby je shromáždili k bitvě [Armageddonu] toho velikého dne Všemohoucího Boha. (Zjevení 16:13-14)*

Sedmý anděl již znamená naprostou zkázu národů, prohraný Armageddon, zkázu nábožensko-filozofických i ekonomických systémů světa. Hory představují království (Mi 6:1), ostrovy pronárody v moři (Sf 2:11).

- ◆ *Tehdy zmizely všechny ostrovy a hory se nedaly najít. (Zj 16:20)*

VI. úhel pohledu

Zj 17,18,19 – 3 kapitoly:

Babylón, jeho pád, vítězství Krista nad Antikristem.

Tyto další tři kapitoly opět popisují celý věk církve mezi oběma příchody Pána Ježíše Krista. Hlavním tématem je Babylón, jeho pád a vítězství Ježíše Krista nad touto svůdnicí, nevěstkou světa. Co Babylón představuje? Jan vidí nevěstku usazenou nad vodami, tj. sedící na první nachové šelmě z moře, sedící na národech a jejich říších:

- ◆ ... „*Pojď se mnou, ukážu ti soud nad velkou nevěstkou, usazenou nad vodami, se kterou se spustili králové světa a vínem jejího smilství se opíjeli obyvatelé země.*“ *Anděl mě odvedl ve vytržení ducha na poušť. Tu jsem spatřil ženu sedící na dravé šelmě nachové barvy, plné rouhavých jmen, o sedmi hlavách a deseti rozích. Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství, a na čele měla napsáno jméno – je v něm tajemství: „Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi.“ Viděl jsem tu ženu, zpítou krví svatých a krví Ježíšových svědků. Velice jsem užasl, když jsem ji viděl.* (Zjevení 17:1b-6)

Mysl nevěstky – to co má napsáno na čele, její filozofie, její mravní systém, její náboženství je ohavnost, nečistota a smilství. Tato nevěstka představuje Babylón (Zj 17:5,18; 19:2-3). Podívejme se na symboliku tohoto obrazu. Určitě symbolizuje to, co přitahuje, okouzluje, pokouší, láká, vábí, svádí – jednoduše vše, co lidi odvádí od Boha.

Tato prostitutka „je“ světské město, totiž Babylón. To překypovalo bláznivou rozkoší, zábavou, uspokojením smyslů, dobrými pocity, oblíbenými kratochvílemi, nadutostí, domýšlivostí a drzostí. Babylón byl pohanským střediskem neřesti a svodu. Babylónské myšlení se usídlilo a rozpíná se v každém odvětví průmyslu, obchodu, umění, kultury atd. (Zj 18:11-16) tak, aby odlákalo i věřícího člověka od Boha. Babylón je touha po luxusu, neřesti a kouzlu světa. Babylón je ztělesnění žádostivosti, která uspokojuje všech pět smyslů – zrak, sluch, hmat, čich a chuť – to je podstata lidské smyslnosti bez Boha. Žebříček těchto „hodnot“ obsahuje věci nejen zlé, ale i ty, které se stávají zlými až tehdy, když přestanou být vnímány jako prostředky radosti, ale stanou se „ra-

dostí“ samotnou, totiž účelem a smyslem bytí. Do této skupiny může patřit i rodina (Mt 10:37), umění, sport, zábava, atd. Babylón je sláva polní trávy.

Babylón tedy symbolizuje světskou minulost, přítomnost a budoucnost. Babylón se pne nejen mezi oběma Kristovými příchody, ale byl zde dávno před jeho prvním adventem. Boží lid je neustále napomínán:

- ◆ *A slyšel jsem jiný hlas z nebe: „Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy...“ (Zjevení 18:4)*

Všimněme si jezdeckého svazku mezi nevěstkou (svod) a šelmou (říše světa). Svět je zpít z jejího zlatého poháru rozkoší a současně jeho říše jsou centrem bezbožné a protikřesťanské kultury.

Všechno světské smilství a rozkoš smyslů, jak bylo vymezeno výše, úzce spolupracuje proti Kristovu tělu. Věrná Beránkova nevěsta, jež je nesena svým Spasitelem Ježíšem Kristem, jenž ji živí svým tělem a napájí svojí krví (J 6:54,56), vždy byla, je a bude pronásledována světským systémem, nachovou šelmou z moře (vod), jež je otrokem babylónské nevěstky do té míry, že ji nese jako koník jezdce. Svět je otrokem smyslné rozkoše konzumu, jímž zlatý pohár nevěstky přetéká. Svět se bude opíjet z jejího poháru až do doby, kdy zjistí, při druhém příchodu Krista, že pil z číši prostitutky světa a ne z Kristova poháru radosti, jenž je naplněn jeho krví, tj. novou smlouvou milosti. Svět proto pojme nevěstku v nenávisť, to už ale bude pozdě:

- ◆ *A těch deset rohů, které jsi viděl na šelmě, začne nenávidět tu nevěstku a způsobí, že bude zpusťovaná a nahá, a budou jíst její tělo a spálí ji ohněm.* (Zjevení 17:16)

I Jidáš, jenž pil ze zlatého poháru nevěstky svého boha mamonu, nakonec pochopil, ale bylo už pozdě:

- ◆ *A když Jidáš, jeho zrádce, uviděl, že Ježíš byl odsouzen, litoval toho a vrátil těch třicet stříbrných vrchním kněžím a starším. Rekl jim: „Zhrěšil*

22 ZÁPAS O DUŠI

*jsem! Zradil jsem nevinnou krev!“
Oni však odpověděli: „Co je nám do toho? Hleď si toho sám!“ Zahodil
tedy ty stříbrné v chrámu a šel pryč.
A když odešel, oběsil se.
(Matouš 27:3-5)*

Hříšné rozkoše nakonec vždy zklamou!
Babylón, po němž dychtí svět, bude
navěky zničen:

- ◆ *Vesel se nad tím městem, nebe i
svatí apoštolové a proroci; neboť
Bůh je odsoudil za to, jak odsuzova-
lo vás. Tehdy jeden silný anděl zve-
dl balvan veliký jako mlýnský kámen
a hodil ho do moře [do národů] se slo-
vy: „Tak prudce bude svržen Baby-
lón, to veliké město, a už nikdy ne-
bude nalezen...“ (Zjevení 18:20-21)*

Ke konci tohoto oddílu Jan popisuje
svatbu těch, kteří nesmilnili s babylón-
skou nevěstkou, ale byli věrni jako pra-
vá nevěsta svému ženichovi Ježíši Kris-
tu:

- ◆ *„...Radujme se, jásejme a vzdejme
mu slávu, neboť **nadešla svatba
Beránkova a jeho manželka se
připravila**, a bylo jí dáno, aby si
oblékla zářivé čisté kment.“ (A ten
kment jsou spravedlivé činy sva-
tých.) (Zjevení 19:7-8)*

Tento oddíl třech kapitol opět končí
vítězným příchodem Pána Ježíše Kris-
ta, jeho soudem, čímž přirozeně uzaví-
rá záběr 6. kamery, 6. úhel pohledu,
jenž obsáhl celý věk církve:

- ◆ *A uviděl jsem otevřené nebe, a hle,
bílý kůň, a ten, který na něm seděl,
se jmenoval Věrný a Pravý, a ten
spravedlivě soudí i bojuje.
(Zjevení 19:11)*

Zde končí 6. postupná souběžnost,
progresivní paralela, která nám odhalila
další jev historie mezi oběma Kristový-
mi příchody, odhalila nám Babylón, na
sebe upřené uspokojování smyslů kon-
zumem a jeho pád.

VII. úhel pohledu

Zj 20,21,22 3 kapitoly:

**Spoutání Satana na „1000“ let,
Armageddon,
nové nebe a nová země.**

Poslední oddíl se opět vrací k po-
čátkům církve, tj. příchodu Krista a
spoutání satana. Končí Kristovým vítěz-
stvím, novým nebem a novou zemí.
Znovu, v těchto posledních 3 kapitolách
procházíme celým věkem církve, proto-
že vznik církve byl, mimo jiné, podmí-
něn svržením satana z nebe a jeho
spoutáním, což vykonal Pán Ježíš Kris-
tus svojí smrtí na kříži za hříchy svého
lidu a usednutím na trůn Božího králov-
ství. Účel současného satanova svázá-
ní tedy byl, je a bude, aby brány pekel
nepřemohly ty (Mt 16:18), kteří jsou od
založení světa zapsáni v knize života a
mají občanství v nebesích. Během „tisi-
ciletého“ věku církve vládne Kristus a
satan je svázán v bezedné propasti.
Proto je skutečný Boží lid satanem ne-
přemožitelný! Satan ale zůstává dále
vládce těch, kdo se vzpírají Bohu (Ef
2:2). Pro doplnění vřele doporučuji
články „Tisícileté království“ ZOD 78,
str. 3; a „Proč je satan nyní svázán?“
ZOD 80, str. 34.

Podívejme se nyní na pozoruhodné
časové souběžnosti v kapitolách 11-14
a kapitole 20. Není možné, aby kapitoly
11,12,13,14 a 20 popisovaly časově
posloupné prorocství. I zde se děj opa-
kuje, ale vždy z jiného úhlu pohledu. To
je progresivní paralelismus.

Svržení a spoutání satana: Zj 12:
5-12 – Ve spojení s narozením, ukřižo-
váním, nanebevzetím a korunovaci
Pána Ježíše Krista vidíme dvě časově
souběžné události: (1) spasení Božího
lidu a (2) svržení satana a jeho andělů
z nebe na zem:

- ◆ *A uslyšel jsem mocný hlas, jak v ne-
bi říká: „**Nyní nastalo spasení,
moc i království našeho Boha a
vláda jeho Krista; neboť byl
svržen žalobce našich bratrů,
jenž na ně dnem i nocí žaloval
před obličejem našeho Boha...**“
(Zjevení 12:10)*

Jednou z podmínek spasení je ustano-
vení věčného Božího království. Aby
však mohlo být království ustanoveno,
musel být nejprve z nebe svržen satan

ZÁPAS O DUŠI 23

se svými anděly. Porovnejte též s Iz 14:12; L 10:17-19; J 12:31-32.

Ve Zj 20:1-3 vidíme nápadnou souběžnost se Zj 12:5-12. Čteme, že satan byl svázán a vhozen do propasti na „1000“ let, což je dlouhý věk církve. Vidíme, že Satanova moc nad národy je omezena a proto může církev, Kristovo tělo, dobývat svět evangeliem.

Věk církve: Zj 11:2-6; 12:14 – je popis dlouhého věku církve, jež je reprezentována dvěma svědky. Uvnitř chrámu je přesný počet Božích vyvolených (církve) a vně chrámu jsou pohané (šelmí z moře a země), kteří pronásledují svaté Boží město (lid) mezi dvěma Kristovými příchody, což opět představuje 42 měsíců nebo 1260 dnů nebo tři a půl roku, nebo 1000 let. Církev ze židů a pohanů je rovněž reprezentována obrazem ženy, jež uprchla na duchovní poušť, protože ji satan, po svém svržení na zem, pronásleduje. Ta je ale před ním chráněna a udržována při životě evangeliem po dobu tří a půl let, což zase odpovídá věku církve (Zj 12:14). Ve Zj 20:1-3 vidíme nápadnou souběžnost s tím, co bylo právě řečeno. Satan je spoután na „1000“ let, tedy zase na celý věk církve, na věk hlásání Kristova evangelia. Satan nemůže klamat národy v tom smyslu, aby jim nezažal Kristus. Církev je stále pronásledována, ale chráněna tak, aby jako celek nepodlehla, zatímco duše zemřelých spasených kralují s Kristem na nebesích (Zj 20:4-6).

Armageddon: Zj 11:7; 13:7 – Zde jsme seznámeni s krátkým obdobím těsně před druhým příchodem Pána, kdy satan bude z propasti propuštěn na krátkou dobu a jeho pronásledování církve dostoupí vrcholu. Bude se zdát, že církev je nadobro mrtvá, ale bude zachráněna Beránkem:

- ◆ *Ale když dokončí své svědectví [dva svědci, tj. církve], povede proti nim ta šelma vystupující z propasti válku a zvítězí nad nimi a zabije je. (Zjevení 11:7) ... Ale po třech a půl dnech do nich vstoupil duch života*

od Boha a postavili se na nohy a na ty, kteří je pozorovali, padla velká bázeň (Zjevení 11:11).

- ◆ *A bylo jí dáno [šelmě], aby vedla válku proti svatým a aby nad nimi zvítězila. Dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou; (Zjevení 13:7)*

Ve Zj 20:7 je opět nápadná souběžnost, tj. paralela se Zj 11:7; 13:7:

- ◆ *A až se těch tisíc let naplní, bude satan propuštěn ze svého žaláře. A vyjde, aby svedl národy, které jsou ve čtyřech koutech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji. A jejich množství bude jako písku v moři. A když vystoupili na šířku země, obklíčili ležení svatých i to milované město [Boží lid], ale z nebe sestoupil oheň od Boha a pohltil je. (Zjevení 20:7-9)*

Vítězství Krista: Zj 11:17-18; 14:14 – Pán Ježíš Kristus přichází podruhé na konci věku pozemské církve, aby soudil národy. Ve Zj 20:11 znovu vidíme nápadnou souběžnost, paralelu, se Zj 11:17-18; 14:14.

- ◆ *Tehdy jsem uviděl veliký bílý trůn a Toho, kdo na něm seděl, před jehož tvářím zmizela země i nebe a nebylo pro ně nalezeno místo. (Zj 20:11)*

Nové nebe a nová země: Toto je závěr knihy Zjevení. Bůh tvoří vše nové. Stvořil nového člověka – církve, stvoří mu ve vzkříšení nové tělo. Hřích bude vymazán, proto všechny následky hříchu budou vymazány s ním. Tak jako oživil duchovně a oživil i tělesně svůj lid, tak oživil celý vesmír a to, co je v něm:

- ◆ *Potom jsem uviděl nové nebe a novou zemi. Neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo. A já Jan jsem uviděl to svaté město, Nový Jeruzalém, jak sestupuje od Boha z nebe, připravený jako nověsta okrášlená pro svého muže. A uslyšel jsem mocný hlas z nebe, který říkal: „Hle, Boží stánek s lidmi: bude bydlet s nimi a oni budou jeho lid a Bůh sám bude s nimi a bude jejich Bohem ...“ (Zj 21:1)*

24 ZÁPAS O DUŠI

To je vyvrcholení druhého Kristova adventu. V tomto závěrečném oddílu jsme znovu prošli celý věk církve.

Závěr:

Kniha Zjevení střízlivě popisuje historii Kristova těla a světa, jenž je obklopuje. Zjevení Ježíše Krista Janovi není žádná „senzace“ konce tohoto světového pořádku, jenž je tak často opředený lidskou fantasií. Je to požehnání, které patří všem, kdo Boží slovo milují a studují. Neobáváme se blízkého konce světa, ale čerpáme naději z obou příchodů Pána Ježíše Krista:

- ◆ *Blaze tomu, kdo [dnes] čte, i těm, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. (Zj 1:3)*

AMEN

– pst –

EVANGELIUM EVANGELISTA EVANGELIK

1. **Evangelium** je slovo řeckého původu a obecně znamená dobrá, radostná zpráva. V Nové smlouvě toto slovo ukazuje na dar spasení v osobě a díle Pána Ježíše Krista:

- ◆ *Nebot' Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)*

To je obsah a podstata evangelia, které má vést člověka ke spáse. Pro kajícího se hříšníka, který se ptá „Co mám dělat, abych byl spasen?“, je to zpráva pokoje se Stvořitelem a vysvobození od strachu:

- ◆ *Syn člověka přece přišel, aby hledal a spasil to, co zahynulo. (Lukáš 19:10).*

Apoštol Pavel připomíná korintským křesťanům evangelium, které sám přijal, „že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben a byl vzkříšen třetího dne podle Písem“ (1K 15, 3-4). Křesťanům v Římě z osobní zkušenosti svědčí, že evangelium Kristovo je

- ◆ *... Boží moc ke spasení každého, kdo věří, ... (Ř 1,16).*

Petr v domě Kornélia řekl pohanům:

- ◆ *... Opravdu shledávám, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu příjemný ten, kdo se ho bojí a koná spravedlnost. Slovo, které Bůh poslal synům Izraele, když zvěstoval pokoj skrze Ježíše Krista, který je Pánem všeho: (Sk 10:34-36).*

2. **Evangelista** je věřící člověk, který předává evangelium – dobrou zprávu o milosti Boží – jiným lidem. Toto označení se používá v Nové smlouvě:

a) Pro autory čtyř evangelií: Matouše, Marka, Lukáše a Jana. Správněji „Evangelium podle...“, protože evangelium je jen jedno – evangelium Ježíše Krista. Evangelisté jen vylíčili události, které se staly, jak o nich svědčili ti, co byli od očitými svědky všeho, co Ježíš učil a konal, a také že trpěl, zemřel, vstal z mrtvých a vstoupil do nebe.

b) Dále pro kazatele, misionáře a každého zvěstovatele evangelia. Pán Ježíš pověřil své učedníky – a tím i celou církev – protože jim řekl:

- ◆ *Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16:15)*
- ◆ *On tedy dal některé jako apoštoly, jiné jako proroky, jiné jako evangelisty, jiné jako pastýře a učitele, (Ef 4,11)*

Ap. Pavel povzbuzuje svého duchovního syna a spolupracovníka Timotea:

- ◆ *... konej dílo kazatele evangelia, naplň svou službu. (2Tm 4,5).*

V tomto smyslu jsou evangelisté nejen všichni kazatelé křesťanských církví, učitelé nebo misionáři, ale každý věřící, který slovem i životem dosvědčuje lidem, jaké změny v jejich životech udělal Pán, když se nad nimi smiloval. Osobní svědectví jsou Pánem požehnaná a slouží jako pozvání k víře v Ježíše Krista jako osobního Spasitele. Apoštol rozlišuje služby v církvi (Ef 4, 11) – evangelisty odděluje od apoštolů, proroků, pastýřů a učitelů – takže měl jistě na zřeteli lidi zvlášť obdařené pro misijní službu.

c) V dnešní době jsou to evangelisté, kteří zvěstují evangelium při masových evangelizacích a vyzývají posluchače, aby se rozhodli pro následování Pána Ježíše, aby se k Němu obrátili a přijali od Něho milost. Z minulosti jsou známi evangelisté Spurgeon, Wesley, Moody nebo Busch, ze současnosti Graham, Palau, Eikerson, Parzany a jiní. S lítostí konstatujeme, že jsme u nás v minulosti neměli a ani v současnosti nemáme zvláště obdařené osobnosti evangelistů, kteří by vyrostli nad rámec své církve a našeho národa. V modlitebním společenství trvá úloha modlit se za jednoho misionáře z naší církve, který by sloužil v rámci vnitřní misie a konal požehnané dílo duchovní obnovy církve, a za jednoho, který by požehnaně pracoval v zahraniční misii naší církve. Postupně by pak vznikala samostatná misijní společnost pro přípravu misionářů a péči o ně.

d) Dále je třeba zdůraznit, že evangelisté jsou také autoři duchovní literatury, písní a modliteb. Jsme vděční Pánu Bohu za všechny obdarované autory duchovní tvorby v církvi a národě v minulosti i přítomnosti.

3. Evangelík je pojmenování člena evangelické církve. Takovéto označení také zavazuje žít podle evangelia, žít z milosti a milost Boží nebrat nadarmo! I tady musíme otevřeně napsat, že ne všichni evangelíci žijí podle evangelia. Jsou sice členy církve, pro niž je bible normou učení i života, ale oni ji nečtou, nestudují a nezúčastňují se biblického vyučování a modlitebních skupin, kde by se mohli sdílet se vším, čím žijí, a tak budovat Boží rodinu. Na základě mých zkušeností a práce v církvi si dovoluji na tomto místě napsat, že naše církev je **živá** jenom v menšině. Díky Pánu za ty, kteří se neklanějí Baalovi, neposkvřili svoje roucho a stále si je perou v krvi Beránkově. Většina v naší církvi zůstává duchovně mrtvá. Mnozí jsou formálními členy, jejich život je světský, jdou po široké cestě, která vede do zahynutí. Právě

proto jsou i oni objektem evangelizace; měli by být stálou součástí našich modliteb. To pěkné heslo „Přiveď přítele do církve“ by bylo dobré poopravit na heslo: „Přiveď přítele k Ježíši!“ Ten, kdo přijme Pána Ježíše, vyhledá i společenství věřících, které je i v naší církvi, i když možná ne v každém sboru jsou podmínky pro péči o „novorozeňátka“, tj. teplé duchovní prostředí. Máme ovšem všude podmínky pro změnu k lepšímu, protože ještě trvá doba milosti, ještě je den spasení. Evangelikální křesťané, probudme se!

– M. Hreško, CS/únor/05 –

EVANGELICKÝ KLERIKALISMUS

ničí biblické učení o všeobecném kněžství

Jeden mladý presbyter si smutně postesknul: „Co se to stane s člověkem, když obleče farářský talár, úplně se změní. Stane se z něho domýšlivý člověk, který se domnívá, že je něco víc, než obyčejný věřící člen církve.“ Když přemýšlím nad tímto smutným zjištěním, přicházím k závěru, že se ordinovaný kazatel asi domnívá, že byl připojen k elitní kastě „duchovních“. Díky Bohu, že se tato domýšlivost neprojevuje u všech kazatelů. Ale těch, kteří tuto domýšlivost do sebe nasávají, je opravdu dost.

Byl jsem velmi nepříjemně překvapen, když jsem se dozvěděl, že jedna evangelikální církev u nás si zřídila „biskupský systém“. Myslím jsem si, že tato církev má v programu realizování biblického učení o všeobecném kněžství. Žel, i zde se projevila touha některých kazatelů vytvořit církevní elitu, která má viditelné tituly.

Zármutkem mě naplňují zprávy, že někteří kazatelé jiné evangelikální církve usilují o zavedení viditelných označení kazatelské elity. V Čechách i na Slovensku začínají nosit „bílý kolárek“, aby tímto znamením sdělili veřejnosti,

26 ZÁPAS O DUŠI

že oni také patří ke „kněžské elitě“. Je to odklon od učení NZ o všeobecném kněžství a viditelné připodobňování se římskokatolické klerikální církvi. V Novém zákoně platí učení o všeobecném kněžství znovuzrozených věřících. To znamená, že všichni znovuzrození křesťané jsou kněžími, mají bezprostřední přístup k Bohu a mají vznešené poslání zvěstovat evangelium Ježíše Krista. Apoštol Petr napsal:

- ◆ *Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. (1Pt 2,9).*

Jan napsal:

- ◆ *A učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – (Zj. 1,6).*

Apoštol Petr napsal:

- ◆ *I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. (1Pt 2,5).*

A ve Zjevení 5,9-10 čtete:

- ◆ *...svou krví jsi Bohu vykoupil lidi, ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha;*

To znamená, že každý věřící znovuzrozený křesťan je knězem a zároveň zvěstovatelem Kristova evangelia. Díky Ježíši Kristu mají všichni věřící přímý přístup k trůnu Boží milosti:

- ◆ *Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše Syna Božího, ... Přístupme tedy směle k trůnu milosti ... (Žd 4,14-16).*

Proto se v prvních sborech všichni podíleli na zvěstování evangelia. Ve Skutcích 8,1-4 čtete:

- ◆ *... všichni kromě apoštolů se rozprchli po Judsku a Samařsku ... Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli.*

Křesťanské sbory, které v apoštolské době postupně vznikaly, byly vedeny a

vyučovány nejprve apoštoly a pak duchovně staršími a zkušenými křesťany. Zpočátku apoštolové ustanovovali určitý počet starších, kteří sbory vedli a vyučovali. Tt 1,5; Sk 20,17-35. Když se sbory rozrostly a přibývalo členů, byli starší sborů voleni podobným způsobem jako diakoni ve sboru v Jeruzalémě. Sk 6,5.

V Novém zákoně je slovo „presbyteros“ – presbyter překládáno jako „starší.“ Tímto pojmem byli nazváni křesťané, kteří byli duchovně zralí a byli pověřeni vedením sborů (1. Petr 5,1, Titus 1,5). Novozákonní sbory byly vedeny presbytery. Pro staršího sboru byl také používán termín „biskup“ – řecky episkopos, což znamenalo prostě dozorce, strážce, ochránce. Adolf Novotný v Biblickém slovníku napsal:

Mnoho sporů bylo o tom, zda „biskup“ a „starší“ – (presbyter) – je jedno a totéž. Většina odborníků se kloní dnes k názoru, že skutečně jde o tutéž funkci s tím rozdílem, že na půdě palestinské na základě ustáleného židovského pojmenování převládalo pojmenování „starší“, kdežto „biskup“ se ujalo na půdě pohanské. Že obě slova označují jednu a tutéž funkci, vyplývá z těchto důvodů: 1. Biskupové a starší nejsou nikde jmenováni pospolu zároveň, což by bylo nutné, kdyby označovali různé funkce. 2. Filipenským 1,1. se obrací na biskupy a jáhny (diakony). Kdyby mezi biskupy a jáhny byli ještě „starší“, jako zvláštní skupina sborových funkcionářů, jistě by je byl Pavel ve svém oslovení nevynechal. 3. Tytéž osoby jsou označovány oběma jmény: Sk 20,17.28. Tt 1,5.7. Z těchto důvodů možno pokládati za prokázané, že v době apoštolské „biskup“ a „starší“ označuje jednu a tutéž funkci ve sboru.“ ... Rozlišování mezi biskupem jako nadřazeným a staršími jako podřízenými je plodem dob pozdějších. (Biblický slovník str. 76)

Staršími, biskupy byli ve sborech voleni lidé, kteří byli v následování Krista zralými, zkušenými a osvědčenými. Ti nesli zodpovědnost za sbor. Potvrzují to rovněž slova apoštola Petra:

- ◆ *Starší mezi vámi napomínám, sám také starší... starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá... (1Pt 5, 1-2).*

Když pominulo pronásledování křesťanů v prvních stoletích a církev byla uznána státem, začal v církvi postupný odklon od učení Písma svatého a do života církve byly zaváděny různé pohanské nauky a zvyky. K pohanským tendencím patřilo ignorování biblického učení o všeobecném kněžství věřících a vytvoření kněžského stavu jako zvláštní skupiny, která má v církvi mimořádné postavení, získané tak zvaným „svěcením“. Tehdy došlo k vytvoření „kněžské elity“, která koná službu prostředníka mezi Bohem a „obyčejnými“ věřícími. Došlo dokonce k tomu, že takovému vysvěcenému knězi říkali ostatní věřící „otče“, což je rovněž v rozporu s Ježíšovým učením (Mt 23, 9). Vytvořením elitní skupiny „kněží“ bylo zlikvidováno nejen všeobecné kněžství, ale také služba a zodpovědnost starších. Důsledkem likvidace učení o všeobecném kněžství bylo také učení, že křesťané potřebují ke spáse službu „vysvěcených kněží“.

Pro vysvěcené kněze se začalo používat latinské slovo „klérus“, pro jednotlivce „klerikus“. Zrušením všeobecného kněžství a ustanovením zvláštního kněžského stavu se křesťanská církev dostala úplně do rukou kléru. Římská církev je v plnosti klerikální církví.

Toto nebiblické učení římská církev stále zachovává a papež je znovu prezentoval v Encyklice *Eccelesia de eucharistia*, zveřejněné na Zelený čtvrtek v r. 2003: Odst. 29. „Služebný kněz, který vykonává službu, koná eucharistickou obět v zastoupení Krista. In persona Christi – znamená víc než jménem nebo v zastoupení Krista. In per-

sona, to je ve specifickém svátostném ztotožnění s věčným Veleknězem. Služba kněží, kteří obdrželi svátost kněžského svěcení v ekonomii spásy, je darem radikálně převyšujícím moc shromáždění a je proto nenahraditelná k tomu, aby se platně spojilo eucharistické proměňování s obětí kříže a Poslední večeře. Společenství, které se shromažďuje ke slavení eucharistie, má zcela nutně zapotřebí posvěceného kněze... Je to biskup, kdo prostřednictvím svátosti kněžského svěcení ustavuje nového kněze a udílí mu moc proměňovat eucharistii. Proto eucharistické tajemství nemůže být slaveno v žádné komunitě, není-li přítomen posvěcený kněz.“ Římská církev je v plnosti klerikální církví. V římské církvi jsou kněží jmenováni také „duchovními osobami“, jelikož oni prý disponují duchovními hodnotami.

Reformace jednoznačně odmítla toto nebiblické pohanské učení a vrátila se k biblickému učení o všeobecném kněžství všech znovuzrozených věřících. V evangelických církvích tedy platí biblické učení o všeobecném kněžství a také učení o zodpovědnosti starších za duchovní život církve. Evangelické církve proto nemají vysvěcené kněze, ale ordinované kazatele, pastory, kteří jsou pověřeni spolu s ostatními staršími pastýřskými a učitelskými úkoly.

S politováním, i v minulosti se často stávalo, že i v evangelické církvi bylo učení o všeobecném kněžství jen na papíře a v praxi si kazatelé počínali jako by byli něco víc, než ostatní „starší sboru“ a znovuzrození věřící. Kdykoli tomu tak bylo, znamenalo to vždy veliký úpadek duchovního života.

Mnozí evangeličtí pastoři se nedrželi biblického a reformačního učení o všeobecném kněžství a přisvojovali si pro sebe termíny „kněz“ a „duchovní“ jako v římské církvi. Ignorováním učení o všeobecném kněžství se i v evangelických církvích vytvořila „kasta duchovních“, která považuje ostatní věřící za „laiky“ – tedy neodborníky. Je to vskut-

28 ZÁPAS O DUŠI

ku veřejná degradace všech znovuzrozených křesťanů, kteří mají Ducha svatého a jsou v pravém slova smyslu duchovními křesťany, a je to také naprosto neopodstatněné vyvyšování pastorů, jako by jen oni byli duchovními osobami (Ř 8,14. Ga 6,1).

V současné době se znovu projevuje velmi antibiblická tendence, že někteří evangeličtí pastoři mají zcela viditelnou snahu dělat ze sebe „kněžskou elitu“, jakousi kastu „duchovních“ nebo „kněží“, jako rozhodující skupinu v církvi. Dosvědčuje to v poslední době velmi viditelná snaha některých evangelických pastorů přizpůsobit se katolickým kněžím a dávat veřejnosti najevo, že oni také patří ke „kněžské elitě“, protože nosí na krku „kolárek“, jako římskokatoličtí kněží. Chtějí se tímto znamením veřejně a viditelně oddělit od ostatních znovuzrozených věřících a ukázat, že patří ke „kastě duchovních“, že nejsou obyčejnými věřícími. Je to u evangelikálních pastorů projev nebývalé pýchy i praktické popření biblického a reformačního učení o všeobecném kněžství. Tyto scestné tendence některých kazatelů jsou cestou ke klerikalismu v evangelické církvi.

Klerikalismus v římské církvi je vědomé úsilí „kněží – kléru“ udržet vládu v církvi ve svých rukou a získat maximální vliv i mimo církev. Velmi mne znepokojuje skutečnost, že u některých evangelických kazatelů narůstá tendence ignorovat biblické učení o všeobecném kněžství a soustřeďovat moc v církvi ve svých rukou. S tím souvisí i snaha stále víc se zviditelňovat před světem. Proto píší o evangelickém klerikalismu jako velikém nebezpečí pro naše církev. Budou-li tyto tendence narůstat, budou mít velmi negativní vliv na duchovní život křesťanů i v naší zemi.

Ve Skutcích apoštolských vidíme zcela jasně, že církev roste duchovně i početně jen tam, kde jsou zachovávány základní principy, na kterých Duch svatý církev budoval. K těmto principům patří všeobecné kněžství. Jeho realizo-

vání ve sborech je jediná cesta pro živou církev v tomto světě. Vyžaduje to však od pastorů a kazatelů opravdovou pokoru ve službě i v osobním životě. I pro nás platí Kristova slova:

- ◆ *Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali jako jsem jednal já. (Jan 13,14-15)*
– Mgr. St. Kaczmarczyk –

NIC JINÉHO – JEN EVANGELIUM!

Zvěstovat evangelium, je přímý příkaz našeho Spasitele, jenž dal svým učedníkům. Totéž platí i pro nás:

- ◆ *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky... a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. (Matouš 28, 19-20)*

Za života apoštolů se evangelium mocně zvěstovalo všemu stvoření – Židům, Řekům i pohanům. Apoštolové neznali nějaká předeepsaná schemata, předlohy kázání a svědectví, nehledali vzory v minulosti – jejich vzorem byl Spasitel! Ale všechno, i ta nejsvětější věc, tj. evangelium, bylo časem znečištěné lidskou filozofií, pochybnostmi, hříchem a pověrou. Čas od času se ozvaly hlasy „ad fontes“ – nazpět k pramenům, tedy k Slovu Božímu, neboť jen víra ze slyšení skrze Slovo Boží má moc. Při zvěstování evangelia byla a je rozhodující moc Ducha svatého. Pokud on chybí, tak se slovo Boží mívá účinkem, padne na tvrdou půdu, na kámen, do trní a nepřinese užitek. K tomu, aby Slovo bylo účinné, jsou nutní zvěstovatelé povolání od Boha. To platilo v časech apoštolů a platí to i dnes. Kdosi jednou řekl, že kdyby všichni kazatelé byli povoláni Bohem, chodil by ďábel o berlích. Žel – protože tomu tak není, nejeden sbor, nejedna církev upadá. Bez moci Ducha svatého nepomůže rétorika, ani sofistika nebo humanita.

Styl kázání se v podstatě vyvinul ve středověku podle jednotného schema-

tu. V křesťanské církvi kazatelé používali tzv. „perikopy“. Byly to vybrané části Písma, které se každoročně opakovaly ve stejnou neděli. Tím ovšem vznikalo nebezpečí zevšednění, schematizmu, a tak i setby do trní. Záleželo na kazateli, zda uměl aktualizovat text Písma a vytěžit z něho maximum. Když to byl skutečně Duchem Božím naplněný služebník evangelia, jeho slovo posluchače zaujalo a přineslo jim potřebnou duchovní potravu. Ale když to byl jen kazatel, pak nastala v církvi bída. Někdo kdysi řekl, že kazatel může přivést posluchače jen tak daleko, kam on sám dojde. Dokonce se říkávalo: „Lepší vlastní příklad, nežli Písma výklad!“

Teologické absolutorium, ať už protestantské, nebo katolické, bylo dalším rozhodujícím činitelem v tom, jakým směrem se bohoslužba ubírala. Ale i u toho nejtalentovanějšího kazatele platila slova: „Musíte se narodit znova!“ Mezi farizeji byl židovský hodnostář, Nikodém, člen vysoké rady, zachovával Mojžíšův zákon, svítíl sobotu, dával desátky, a přece ho Spasitel upozornil na klíčový problém:

◆ *Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch (J 3:5,6).*

Z vody a z Ducha, ne z litery a ze skutků. Nikodém, učitel Izraele sám neměl jistotu, neboť Duch svatý v něm neprobudil pravý duchovní život. Ten probouzí Duch svatý v kajících se srdcích, jako tomu bylo v první apoštolské církvi.

Naše doba vnesla do služby Slova moderní mediální prostředky (rozhlas, televizi, audio a videokazety apod.), kterými se zvěstuje evangelium. Dnešní kazatelé většinou nepoužívají šablony kázání, ale zápasí o podání Slova Božího svou cestou. Opět poznáváme, že žádná vyšlapaná cesta nezaručuje úspěch, neboť platí: „Jen to, co nadchlo kazatele, nadchne i posluchače.“ Sloužit Slovem Božím znamená svědčit po-

sluchačům o Božích pravdách, hříchu, Boží milosti, Boží slávě, spasení a soudu. Neboť „po ovoci je poznáte“. Každý nositel evangelia se může zmýlit, ale nesmí se stát nudným, protože nezájem ubíjí. Modleme se, aby nám Pán dal ty pravé svědky, služebníky evangelia, kteří zmocnění Duchem svatým budou sloužit věrně, trpělivě i odevzdaně církvi i Pánu. Už dávno bylo řečeno: Když chce Pán požehnat církev, dá jí pravé služebníky evangelia.

– Juraj Potúček, Cs/č. 2/2005 –

KDO NEBO CO JE TO EVANGELIKÁL?

Výraz „evangelikál“ je mezi lidmi prakticky neznámý termín, přesto se u nás (v Británii) v tisku objevuje téměř denně. Před několika měsíci David Blunkett, tehdejší britský tajemník, řekl: Je třeba, abychom se nějak vypořádali s těmi extrémisty ..., kteří ohrožují naše životy, protože odmítají naši víru ... od pravičáckých křesťanských evangelikálů až po extrémisty islámské víry.

Nedávno britský tisk označil za „evangelikály“ ty, kteří v Americe házejí výbušniny na potratové kliniky a vraždí lékařský personál, který potraty provádí. Tisk a žurnalisté vyslovili obavy, že současné aktivity „křesťanských fundamentalistů“ – kteří bojkotují potratové kliniky a protestují před divadly, která uvádějí rouhavé hry – reprezentují militantní a společensky nebezpečné „evangelikální“ tendence.

Média chrlí hanbu na anglikánské evangelikály, protože stojí pevně na biblickém odsouzení homosexuality, téma, které v současnosti rozděluje anglikánskou církev.

V minulosti média používala umírněnější formu chápání výrazu „evangelikál“ ve smyslu „charismatik“. Podívejme se tedy co znamená být evangelikál nebo evenangelikální?

30 ZÁPAS O DUŠI

Evangelikální víra

Evangelikálové sami sebe označují jako křesťany, kteří věří bibli. Vyznávají, že bible je neomylné Boží a konečné slovo, Boží jedinečné zjevení sebe sama světu skrze Písmo. Jako takové je bible nejvyšší autoritou: „definuje, v co věříme, jak žijeme a podstatu osobního vztahu ke Stvořiteli“. Definice dále pokračuje, že evangelikálové neuznávají pobiblická „nová zjevení“, ať pocházejí od samozvaných proroků, autoritářských církví nebo vůdců moderních kultů. Dále, evangelikálové věří, že evangelium – přináší dobrou zprávu o Boží lásce a milosrdenství pro hříšníky. Evangelium říká, že odpuštění a usmíření skrze zástupnou oběť a vzkříšení Ježíše Krista – umožňuje spasení a úplné odpuštění hříchů a vin hříšníků. To znamená, že evangelikálové přicházejí k Bohu skrze Krista, jsou vykoupeni z hříchů skrze víru, ne skrze skutky, aby se nikdo nechlubil. Vírou přijímají Kristův výrok, (*Jan 6:44*)

- ◆ *Nikdo nemůže přijít ke mně, jedině když ho přitáhne můj Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v posledním den.*

Jiná cesta k Bohu nevede: (*Jonáš 2:9*)

- ◆ *Ti, kdo se šalebných přeludů drží, o milosrdenství se připravují.*

Evangelikální chování

Bible nám říká, že všichni jsou hříšní a proto potřebují spasení. Boží slovo je naším průvodcem, světlem a životní autoritou. Jen bible určuje, jak se máme chovat, a nařizuje co máme konat. I když respektujeme různá náboženská vyznání, duchovní vůdce a církevní koncily, nikdo nemůže ovlivnit naši víru a svědomí natolik, abychom věřili nebo dělali cokoli, co stojí mimo biblickou pravdu. Evangelikálové věří, že Bůh, Duch svatý, k nám promlouvá skrze Písmo. Nikdy nám nenařizuje něco, co není v souladu s Jeho slovem. Osobní duchovní zkušenosti nemohou nikdy převýšit autoritu Písma a žádná církev, ani jednotlivci, si nemůže přivlastňovat osobní neomylnost ve výkladu Písma.

Proto evangelikálové mají hledat takovou cestu, aby jejich skutky odpovídaly biblickému standardu. A protože jsme v pozemském těle stále hříšníci, i když spaseni milostí, často nejsme schopni dodržovat standard, který je nám dán za příklad – být poslušní jako Kristus. Boží standard a požadavky jsou jasné. Je naší touhou a povinností, abychom byli neustále soustředěni na jediný cíl a tím je náš Pán a vzor – Ježíš Kristus.

Boží milost

„Milost“ znamená nezasloužená Boží laskavost a velkorysost. Protože evangelikálové věří, že jsou spaseni a zachráněni před soudem a peklem pouze Boží milostí, měli by být sami vlídní ve svých činech a chování. Evangelikál by měl být velkorysý duchem, neomezený ve skutcích odpuštění a pomalý k odsouzení. List Jakubův ve verších 1:19-22, nás nabádá:

- ◆ *Pamatujte si, moji milovaní bratří: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu; vždyť lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíš. A proto odstraňte veškerou špínu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše. Podle slova však také jedněte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!*

Z čehož vyplývá, že být smělý a jednat je biblické. Prvotní církev se modlíla:

- ◆ *Pohleď tedy, Pane, na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo; (Skutky 4:29)*

Máme vystupovat vůči zlu, pomýlenosti a rouhání – ale pouze v kontextu Božího zvěstování spasení padlému světu. Naše smělost má hlásat Boží milost skrze oběť Pána Ježíše Krista, i když zavrhuje zlo ve světě kolem nás. Evangelikálové mají mluvit a psát směle, ale dál nepůjdou. Nemají žádný biblický mandát ani pravomoc svým chování ohrožovat a zastrášovat ostatní.

Římanům 12:18-21 nabádá:

- ◆ *Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: 'Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.' Ale také: 'Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyt' ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti.' Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem."*

Kristova obět'

Evangelikálové věří, že Bůh hříšníkům odpouští a uvádí je do svatosti tím, že vložil jejich hříchy na svého Syna; jejich viny jsou odpuštěny a tím získávají postavení Kristovy spravedlivosti:

- ◆ *Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista spravedlivého. (1 Janův 2:1)*

Skrze Kristovu smrt na kříži je Boží hněv vůči našemu hříchu usmířen; trest za hříchy je vykonán, spravedlnost naplněna a láska Boží dosáhla vykoupení Jeho vyvoleného lidu. Evangelikálové následují lidský i Boží příklad Ježíše Krista a nastupují životní cestu poslušnosti a obětování. Co to znamená v praxi? Veškerý čas, energii, talent, vše co vlastníme, už nepatří jen nám:

- ◆ *... za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. (2 Korintským 5:15)*

To znamená, že už nejsme zaměřeni jen sami na sebe, ale podle Římanům 15:1 žijeme pro Krista, což se projevuje láskou k bližním:

- ◆ *My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě."*

Osobní proměna a verše Galatským 5:22-24 nám ukazují kýženou podobu nového života:

- ◆ *Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. (Ga 5:22-24)*

Boží odpuštění

Evangelikálové věří, že užitek a požehnání skrze vykupující moc našeho Spasitele a Pána Ježíše Krista, skrze hlásání Božího slova, je Boží dar, který přijímáme vírou. Skrze víru přijímáme vysvobození z otroctví hříchu, radost z odpuštění a smíření s Bohem. Když si uvědomíme velikost takového odpuštění, i my musíme s vděčností projevit velkorysost odpouštění. Jak je psáno v Koloským 3:12:

- ◆ *Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční."*

Boží nezměrná láska

Evangelikálové si uvědomují, že nemohou brát Boží milost jako samozřejmost, proto se s vděčností obracejí v modlitbách každý den k Bohu pro novou míru milosti. Ze zkušenosti víme, že každé ráno dostáváme vrchovatou míru milosti z Jeho věrnosti, která nás posiluje a ujišťuje o Jeho moci v naší slabosti. Pamatujme si, že naše vytrvalost v Kristu není způsobena naší houževnatostí, ale Jeho vytrvalou láskou. Z Jeho milosti plyne naše poslušnost Kristu a láska k Božím slovu. Evangelikálové milují Boha, protože Bůh je miloval první. Jsou Jeho ovce, slyší Jeho hlas a následují – s radostí a touhou, aby svým životem naplňovali vůli Toho, kdo je spasil, udržuje a chrání ve své dlaní milosrdenství.

– ET International –

Vol. 1 No. 3 – July-September 2005
<http://www.evangelicaltimes.org>

**Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví jsou křiveni a chudým se káže evangelium.
(Matouš 11:5)**

32 ZÁPAS O DUŠI

PROČ MIZÍ LIDÉ Z KOSTELŮ?

Ekumenický výzkumný výbor oslovil 14.000 Britů, aby zjistil, proč klesá návštěvnost kostelů. Výsledky označují média za „překvapivé“. Navzdory obvyklým tvrzením, podle nichž lidé přestávají chodit do kostela, protože tradiční náboženství ztrácí význam, vypovídali respondenti opačně: kázání a pastorační obsah, mravně i naukově. Shodují se, že církve by měly „různě obhajovat mravní hodnoty, s přesvědčením a s odvahou, a nemlčet ani nebýt vlažné k mravnímu a společenskému kolapsu“.

V úvodu zprávy píše lord Bromley Betchworth, že většina obyvatel Británie a Irsko je stále mravně konzervativní, 2/3 respondentů věří v Boha; od církvi očekávají jednoznačný postoj a vedení. Odpovědi jasně ukazují frustraci lidí z toho, co se děje v jejich církvích. Několik tradičně smýšlejících anglikánských duchovních napsalo, že své názory musejí před svým biskupem skrývat, aby nebyli přemístěni. 91 % respondentů se domnívá, že příčinou prudce klesající návštěvnosti je absence tradičního morálního a doktrinárního učení ze strany církve; chybí apologetika a výklad křesťanského učení. Jeden respondent napsal:

Je to mýtus, tvrdí-li se, že lidé u nás odmítli křesťanství; řeklo se jim o něm tak málo, že ho nemohou ani přijmout, ani odmítnout.

Lidem vadí, že se neučí o svatosti, že se propaguje laxnost.

– *Konzervativní Listy*, č. 26 –
<http://www.konzervativniklub.cz>

STRATEGIE POHOSTINNOSTI

Římanům 12:9-13

- ◆ *Láska nechť je bez přetvářky. Ošk-livte si zlo, Iněte k dobrému. Miluj-te se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden dru-*

hému. V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí.

Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství.

Když Jób bědoval a bouřil se proti všemu, co ho postihlo, připomínal své dobré vlastnosti a mezi nimi i to, že nikdy neopomněl pohostinnost:

- ◆ *... lidé z mého stanu si nestěžovali: „Kéž by nám dal trochu masa, nejsme syti“, cizinec nezůstával přes noc venku, pocestnému jsem otvíral dveře... (Jób 31:31-32)*

A skutečně i Bůh sám řekl, že Jób byl tak spravedlivý, že neměl sobě rovného Jób 1:1:

- ◆ *... byl to muž bezúhonný a přímý, bál se Boha a vystříhal se zlého.*

Budeme-li zkoumat historii Božího lidu, pohostinnost byla vždy součástí nařízených povinností spravedlivých – což jednoduše znamená, že měli být ochotní přijímat do svých domovů ty, kteří tam normálně nepatřili.

V Novém zákoně byla tato povinnost zdůrazněna v rámci křesťanského obecenství. V Římanům 12:13 čteme:

- ◆ *Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství.*

Jinými slovy Písmo nás doslovně vyzývá, abychom vyhledávali a podíleli se na pohostinnosti. Sloveso sdílejte se znamená stálou a průběžnou aktivitu. Příkaz Ř 12:13 neznámá, že se sejdemu příležitostně jednou za rok, nejlépe během svátků, či při společné oslavě narozenin nebo na Vánoce, ale máme projevovat pohostinnost stále. Náš dům nebo byt je strategickým místem pohostinnosti – místo setkávání má být připraveno přijmout ty, kteří tam normálně nežijí. V 1Pt 4:8-9 čteme:

- ◆ *Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů. Buďte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to!*

Nereptejte! Buďte takoví, o nichž platí, že projevují laskavost a pohostinnost

s radostí, ne z povinnosti! Jinými slovy, pohostinnost není jen příkaz něco dělat. Nejde o legalistický příkaz, který naplňujeme určitým počtem hostů. Je to příkaz být takovými lidmi, kterým pohostinnost není proti mysli. Pohostinný člověk nepřemítá o tom, kolik špinavého nádobí nebo povlečení musí umýt a vyprat. „*Budte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to!*“ znamená přijímat hosty bez výhrad! Další verš nám připomíná, že naše motivace k pohostinnosti je výsledkem vděčnosti nad bohatostí Boží milosti vůči nám:

- ◆ *Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. (10)*

Budme dobrými správci každého požehnání, které nám bylo dopřáno. V Židům 13:1-2 čteme:

- ◆ *Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.*

Verš v R 12:13 říká, že pohostinnost má být stálá a vytrvalá. Ve verších z Židům je pak stejný pokyn vyjádřen negativním způsobem: nezanedbávejte pohostinnost. Zřejmě je to oblast služby, kterou snadno zanedbáváme. Tak to prostě je. Zemská přitažlivost vše přitahuje směrem do centra Země. Abychom se odpoutali od pozemsky zaměřeného života, pamatujme, že na oběžnou dráhu může vynést vesmírnou raketu mimo zemskou přitažlivost tisíce tun paliva. Podobně i v našem životě na nás působí psychologické síly pozemské přitažlivosti. Pohostinnost mohou mařit naše záliby a aktivity, které jsou zaměřeny jen na nás a naše domovy. Prostě nemáme čas a nejpřirozenější věc na světě je zanedbávat právě pohostinnost. To je cesta nejmenšího odporu. Vše, co je třeba udělat, je jen poddat se působení přirozené gravitace na sebe upřeného života, jehož výsledkem je pak život naplněný sebou. A když nám nezbývá volný prostor pro pohostinnost, prostě ji z života vytěsni-

me a časem na ni úplně zapomeneme. A proto nás Písmo stroze napomíná. Přestaň! Začni, připrav se, doplň palivo a vstartuj. Jen tak přerušíš pozemská pouta na sebe orientované rutiny.

Přestaň zanedbávat pohostinnost; začni s pohostinností. Ptáte se proč? Protože pohostinnost je nedílnou součástí bohoslužby; nejde o návod, jak prožít příjemný a úspěšný život. Ptáte se, co má společného pohostinnost s Bohem? Pokud pohostinnost není zaměřena na Boha a není Bohocentrická, Bohem prostoupená, pak nemá žádný smysl ani v církvi. Znamením křesťana naplněného Bohem je způsob, jak odpovídá na otázky, proč něco dělá – pro Boha, tak jak jej známe v Kristu.

Až nebudu mezi vámi a budete naslouchat muži z této kazatelny, který bude kandidovat na místo vašeho kazatele, modlím se, že se budete ptát: Jaký vztah má k Bohu? Nebo je to muž, který je spokojen jen s tím, že bude především apelovat na lidskou morálku? Je vše, co říká, podloženo křesťanskou teologií? Nebo může totéž přednést procítěným způsobem např. sekulární psycholog, který má vhléd do způsobu, jak žít lépe.

Nevidím žádný důvod, proč by se křesťané měli přespříliš zajímat o morálku nebo mentální zdraví, které nemá přímou souvislost s Kristem. Pokud dobře rozumím Ježíšovým slovům v Matouši 23:15, peklo bude naplněno lidmi, kteří byli „morální“ a mentálně „zdraví“, ale chyběla jim láska pro Krista.

Bráním se pokušení ospravedlňovat jakoukoliv aktivitu, včetně pohostinnosti, jen proto, že je to součástí tzv. „judео-křesťanské etiky“. Když si uvědomíme krátkost času, který je nám na této zemi vyměřen, a nekonečnost času, který na každého čeká v nebi nebo v pekle, vše, čeho jsme během pozemského života dosáhli a dokázali, nemá trvalou hodnotu. I když budete mobilizovat společnost a jednotlivce v oblasti morálky a neukážete jim cestu nového života skrze osobní proměnu v Kristu,

34 ZÁPAS O DUŠI

marnili jste čas a příležitost, které nám byly dány. Budou nám na věčnosti vděční, že jste jim pomohli žít zdravě, úspěšně, pohostinně třeba i padesát let, které pominou stejně rychle jako novoroční ohňostroj?

- ◆ *...vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! (Jakubův 4:14)*

Věčnou hodnotu má jen ta etika a morálka, která je formována Boží vůlí, Boží mocí a je zaměřena na Boží slávu skrze Ježíše Krista. Na vahách věčnosti je morálka bez Krista lehčí než vzduch. Takže můžeme být skvělymi hostiteli a tuto příjemnou službu vykonáváme s mentalitou orientovanou na člověka, zůstává otázkou: Co to má společného s Bohem? Co dává křesťanské pohostinnosti věčnou hodnotu a odděluje ji od pouhé populární morálky? Odpověď na tuto otázku přináší odpověď na otázku: Proč to dělám? Jakou mám motivaci?

Naše motivace k pohostinnosti, která je zaměřena na Boha, má kořeny ve Starém zákoně. Snad nejjasnější instrukce najdeme ve verších Leviticus 19:33-34:

- ◆ *Bude-li přebývat s tebou ve vaší zemi někdo jako host, nebudete mu škodit. Ten, kdo bude s vámi přebývat jako host, bude vám jako domorodec mezi vámi. Budeš ho milovat jako sebe samého, protože i vy jste byli hosty v zemi egyptské. Já jsem Hospodin, váš Bůh.*

Odkud čerpáme motivaci k pohostinnosti? Je to láska k hostům a vzpomínka na to, že i my jsme byli bez domova a cizinci? Mějte v lásce návštěvníky, protože „i vy jste byli hosty v zemi egyptské“. Proč člověk by měl mít rád návštěvníky, protože sám byl cizincem? Ale tady nejde o dávnou minulost. Jde o to, že byli cizinci v Egyptě, ale už nejsou! Proč? Protože: „Já jsem Hospodin, váš Bůh“. Slova „Já jsem Hospodin, váš Bůh“ jsou nabita významem, protože patří mezi první slova desatera

v Exodus 20:2. Každý Izraelita by větu dokončil: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“. Slova „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh“ (jak se objevují v Leviticus 19) ve zkratce znamenají: já Hospodin jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví, kdy jste byli utlačováni cizinci a já jsem vás zachránil. Pro Boží lid Starého zákona byla pohostinnost povinností, která vyplývala přímo z toho, kdo byl Bůh. Já Hospodin, váš Bůh, jsem připravil domov a přivedl svůj lid svojí mocí do zaslíbené země. Proto mějte v úctě a lásce hosty jako sami sebe. A nejen to (Leviticus 19):

- ◆ *Bud'te svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý.*

Naše hodnoty by měly být zrcadlem hodnot Hospodina. O jaké hodnoty jde? Proč Bůh přišel právě k židovskému národu, aby mu prokázal pohostinnost a ochranu, když je vysvobodil z egyptského otroctví a vyvedl do zaslíbené země plné mléka a medu? Byli Izraelité tak výjimeční a poslušní? Nebo to bylo proto, že se Bůh rozhodl oslavit své jméno tím, že dodrží smlouvu, kterou uzavřel s Abrahamem, Izákem a Jakobem?

- ◆ *Ale oni se mi vzepřeli a nechtěli mě ani slyšet. Žádný neodhodil ohybné modly, k nimž vzhlížel, a neopustil egyptské hnusné modly. I řekl jsem (Hospodin), že na ně vyleji své rozhořčení, a tak dovrším svůj hněv proti nim uprostřed egyptské země. Učinil jsem to pro své jméno, aby nebylo znesvěcováno v očích pronárodů, uprostřed nichž byli, před jejich zraky jsem se jim dal poznat, když jsem je vyvedl z egyptské země. Vyvedl jsem je tedy z egyptské země a uvedl na poušť. (Ezechiel 20:8-10)*

Není pochyb o tom, že v Boží pohostinnosti nehrály zásluhy žádnou roli. Byli to svévolníci:

- ◆ *Zhřešili jsme už se svými otci, provinili jsme se, svévolně si vedli. Naši otcové v Egyptě nepochopili tvé*

ZÁPAS O DUŠI 35

divy, tvé hojné milosrdenství si nepřipomínali, vzepřeli se při moři, při moři Rákosovém. On však je zachránil pro své jméno, aby v známost uvedl svou bohatýrskou sílu. (Žalmy 106:6-8)

Boží pohostinnost je motivována jeho neochvějným a neměnným záměrem, aby bylo jeho jméno oslaveno: „Pro své jméno, aby v známost uvedl svou bohatýrskou sílu“. Pokud tohle nevidíme, nikdy nepochopíme, co znamená milost.

Milost je Boží pohostinnost, která přijímá hříšníky ne protože jsou dobří, ale pro svoji slávu. Kdyby se Bůh rozhodl nezveličovat slávu vlastní soběstačnosti a místo toho by sám sebe obohacoval výběrem talentovaných a počestných partnerů, nebyla by ve světě žádná milost, pohostinnost ani spasení. Máme věčný život jen kvůli Boží milosti, a milost je Boží projev, kterým oslavuje svobodu, moc a bohatství, kterými prokazuje pohostinnost hříšníkům. Je to totéž, co vidíme v Novém zákoně, a ptáme se, čím jsou křesťané motivováni k pohostinnosti?

- ◆ *Pamatujte proto vy, kteří jste svým původem pohané a kterým ti, kdo jsou obřezaní na těle a lidskou rukou, říkají neobřezanci, že jste v té době opravdu byli bez Krista, odloučení od společenství Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě. (Efezským 2:11-12)*

Pro nás by bylo jen malým povzbuzením, že Bůh uzavřel smlouvu s lidem Izraele. I nadále bychom byli ve světě nelegálními cizinci a přistěhovalci, mimo spasení, bez Boha a naděje. V Kristu, podle listu Efezským 2:14-16, vidíme, že On obětoval sám sebe, aby

- ◆ *...on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těch dvou, z žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil mír. Oba dva usmířil s Bohem v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřátelství.*

Kristus přišel, aby smířil Židy a pohany s Bohem. Výsledek toho je pro nás pohany dán ve verši 19:

- ◆ *Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.*

Vrcholným skutkem pohostinnosti byla chvíle, kdy Ježíš Kristus zemřel za hříšníky, aby každý, kdo věří, byl přijat do Boží rodiny. Již nejsme cizinci, přistěhovalci, ale máme nový domov, patříme do Božího království. Každý, kdo důvěřuje Ježíši, našel domov u Boha.

Proč to Bůh tak udělal? Proč poslal svého jednorozeného Syna, aby nám prokázal pohostinnost v nebi? Efezským 1:5-6 nám na otázku odpovídá:

- ◆ *Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.*

Udělal to proto, aby byla odhalena jeho sláva a oslaveno jeho milosrdenství. Ze stejných důvodů zachránil nehodné cizince z Egypta – pro svoji vlastní slávu. To je milost Starého zákona a to je milost Nového zákona.

- ◆ *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdy nemůže chlubit. (Efezským 2:8-9)*

Nejvyšší důvod pro křesťanské pohostinství je Boží pevné rozhodnutí, jak můžeme oslavovat svobodu a svébytnost jeho milosrdenství. Takže co je motivací pohostinnosti? Jednak nás motivuje minulost, ale i naděje pro budoucnost. Ohlížíme se do minulosti a připomínáme si, že náš život byl vykopen skutkem Boží pohostinnosti. On nás přijal do svého domu. Byli jsme utlačováni cizinci v Egyptě hříchu a smrti. O Velikonocích si připomínáme smrt Syna na kříži 1 K 5:7

- ◆ *...neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus*

a jak je psáno v Efezským 2:5:

- ◆ *...probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!*

36 ZÁPAS O DUŠI

A provedl nás skrze Rudé moře obrácení se ke Kristu. Když se obrátíme a díváme se vpřed do budoucnosti, vidíme, že jsme milováni všemohoucí mocí a s takovou horlivostí, která je stejně jistá jako Boží záměr vlastní slávy. On zajistí všechny naše potřeby v divočině tohoto života, převede nás bezpečně přes Jordán do země zaslíbené, která oplývá mlékem a medem Jeho obcenství s námi na věky. Takže, když někomu prokazujeme pohostinnost, pocítíme osvěžující radost, že jsme nositeli Boží pohostinnosti místo vlastního rozmaru, který nás vede jen do slepé uličky. Radost a potěšení z přijímání Boží pohostinnosti hyne a nekvete tam, kde nepěstujeme pohostinnost vůči ostatním. Totéž můžeme ještě vyjádřit jiným způsobem: když pěstujeme pohostinnost, prožíváme nadšení, protože cítíme Boží moc, která přemáhá vlastní strach, lakotu a všechny psychologické překážky, které vycházejí z vlastního sobectví. A je jen málo potěšení, která nám přinášejí větší radost, než osvobozující síla Boží pohostinnosti, která nás radikálně proměňuje v takové lidi, kteří s láskou zrcadlí slávu Jeho milosti. Takže, abychom zvýšili prožitky radosti z vlastní víry a šířili Boží slávu, dovolte mi, abych zakončil s několika pokyny pro strategii pohostinnosti.

Strategickou pohostinností mám na mysli to, že strategicky uvažují a ptám se: Jak mohu přitáhnout co nejvíce lidí k hlubším prožitkům s Boží pohostinností? Jak mohu používat svůj dům, byt nebo sbor pro slávu Božího království? Koho mohu potěšit ve chvílích samoty právě teď? Které lidi mohu přivést, abychom se setkali a lépe poznali u mě doma? Možná dvě tři hodiny, které společně věnujeme zamyšlení, jak obohatit potřeby sboru nebo ostatních, právě u nás doma, může otevřít nečekané možnosti. Z podobných setkání, podle schopností a možností dvou nebo tří lidí, může vzniknout základ nové služby. Strategická pohostinnost není set-

kání klanu starých známých a přátel, s nimiž jsme spolu stále. Nepodceňujte příležitosti a nápady, které mohou vzniknout právě u vás a mohou mít dosah i v misijním působení. Strategie znamená, že budu přemýšlet o Boží pohostinnosti, která je známá po celém světě, začínaje osamělostí jednotlivce v naší blízkosti až po neznámého farmáře v Africe.

Závěr:

Určitě jde o nejméně tři oblasti. Proto se nenechte omezovat! Neodkládejte a neodmítejte pozvání druhých. Modlete se, ať vám Bůh ukáže strategii určenou jen vám.

1. Myslete strategicky – vaše bydliště se může stát útočištěm pro druhé. Pokud se sami cítíte osaměle, nečekejte. Pozvěte někoho domů na nedělní oběd. A když se nehodí neděle v poledne, proč ne pozdní odpoledne. Šálek kávy a něco sladkého potěší kdykoliv. Víím, všichni si potřebujeme odpočinout, ale kdy jindy si uděláme čas, než právě dnes? Když to jinak nejde, připravte si pohoštění den předem – nejde o pohoštění, ale o setkání.

2. Myslete strategicky v rámci církve – ve sboru vítejte hosty, zajímejte se o ně, řekněte jim, jak to u vás ve sboru chodí, jaké možnosti máme, představte je dalším vrstevníkům. A hlavně, usmívejte se jeden na druhého.

Když bohoslužba skončí, zapněte svůj radar! Ten by měl objevit a vyhledat v okolí několika metrů ty, které vám Bůh připravil pro tento den. Oslovte někoho, jehož jméno ještě neznáte. Samozřejmě, nemůžete oslovit všechny najednou, ale když totéž udělá každý z nás, bude celé obcenství nabitě přátelským duchem. Tam, kde vítání začalo, tam nová příležitost pokračuje. Buďte kreativní a pohostinní. Nezapomínejte ani na ty, kteří nejsou součástí křesťanského obcenství.

3. Myslete strategicky a neuzavírejte se do své věkové kategorie a okruhu těch, které znáte nejlépe. Hledejte nové vztahy. Rodiny mohou vyjít vstříc star-

ším nebo naopak, starší mohou pozvat studenty, přemýšlejme o příležitostech a možnostech. Nezapomínejte na sváteční příležitost – překvapte oslavence, nové rodiče, novomanžele, ... konec studia, odchod do důchodu, ... Bez zásluh jsme dostali, bez zásluh rozdávejme. Znáte větší radost než tu, kterou pocítíme skrze sdílenou pohostinnost, kterou sami přijímáme v Kristu? Myslete strategicky a nemyslete jen na sebe, ale sdílejte Boží požehnání s ostatními. *Závěrečné příklady redakčně upraveny.*

– John Piper © –

<http://www.desiringGOD.org>.

IKONY EVOLUCE

Jonathan Wells ve své práci jednoznačně demonstruje, že učebnicové příklady darwinistů vybrané jako pilíře jejich teorie jsou falešné nebo zavádějící. Co to vypovídá o jejich vědeckých standardech? Proč bychom měli věřit dalším jejich příkladům?

Michael Behe, profesor biologie, University v Leigh, PA, USA

„Věda je hledání pravdy.“ napsal chemik Linus Pauling, dvojnásobný laureát Nobelovy ceny. Bruce Alberts, současný prezident americké Národní akademie věd, s ním souhlasí. „Věda a lži nemohou existovat vedle sebe“, prohlásil Alberts v květnu 2000, přičemž citoval izraelského státníka Šimona Peretze. „Nemůžete vyřknout vědeckou lež ani nemůžete vědecky lhát. Základem vědy je hledání pravdy.“

Pro většinu lidí je opakem vědy mýtus. Mýtus je příběh, který může uspokojit subjektivní potřebu nebo odhalit něco hlubšího o lidské psychice, ale z obecného hlediska se nejedná o popis objektivní skutečnosti. „Většina vědců se cítí dotčena,“ píše bývalý redaktor časopisu Science, Roger Lewin, „když se slovo mýtus dotýká něčeho, co oni chápou jako pátrání po pravdě.“ Samozřejmě věda má mýtické prvky také, protože je obsahuje veškeré lid-

ské konání. Avšak vědci mají na nějaké to „ošívání“ nárok, zvláště když se o jejich prohlášeních mluví jako o smyšlenec, protože jejich hlavním cílem je minimalizovat subjektivní báchorky a maximalizovat objektivní pravdu.

Hledání pravdy není pouze šlechtivé, ale také ohromně užitečné. Díky tomu, že nám věda dovoluje přiblížit se co nejtěsněji k přirozenému světu, umožňuje nám prožít co nejbezpečnější, nejzdravější a nejproduktivnější život. Pokud by věda nebyla hledáním pravdy, naše mosty by nemusely unést tíhu, kterou je zatěžujeme, náš život by nebyl tak dlouhý a moderní technologická civilizace by neexistovala.

I vyprávění pohádek je hodnotným zaměstnáním. Bez pohádkových příběhů bychom neměli kulturu. Když však chceme postavit most nebo provést operaci, nespolehneme se na pohádky. Pro uskutečnění takových úkolů dáváme přednost lidem, kteří se dopracovali porozumění podstaty nebo svalu.

Vědecká kázeň

Jak se vědci vycvičí, aby dokázali pochopit přírodu? Filozofové vědy odpovídají na tuto otázku mnoha různými způsoby, ale jedna věc je jasná: každá teorie, která si nárokuje název vědecká, musí být nějakým způsobem v určité chvíli porovnána s pozorováním a experimenty. Podle brožury o vyučování přírodním vědám, vydaném v roce 1998 Národní akademií věd,

je přirozeností vědy opakovaně zkoumat a opět přezkoumávat vysvětlení, týkající se světa přírody. Na teorie, které přežijí opakované testování, lze předběžně pohlížet jako na pravdivé výroky o okolním světě. Pokud však dojde k neodstranitelnému konfliktu mezi teorií a důkazy, musí se teorie podřídit důkazům. Jak už v 17. století pronesl Francis Bacon, zabývající se filozofií vědy, „musíme Přírodu poslouchat, abychom jí mohli poroučet“. V případech, kdy se věda odmítne sklonit před přírodou, začínají mosty padat a pacienti umírají na operačním stole.

38 ZÁPAS O DUŠI

Stvrzování teorií experimenty nikdy nekončí. V brožuře Akademie věd správně stojí:

Veškeré vědecké poznatky se musí nutně změnit, jakmile se podaří získat nějaký nový důkaz. Nezáleží pak na tom, jak dlouho byla takové teorie uznávána nebo kolik vědců jí právě věří. Pokud se objeví důkaz, který takové teorii protřečí, je třeba ji přehodnotit nebo úplně opustit. Jinak se nejedná o vědu, ale o mýtus.

[Zvýrazněno redakcí v souvislosti s Reisingerovou citací ohledně setrvávání na teologických a vědeckých dogmatech viz str. 13]

Aby bylo zřejmé, že se různé teorie testují objektivně a nestávají se subjektivním mýtem, musí se takové testování dít veřejně, nikoli v soukromí. „Tento proces veřejného hodnocení,“ uvádí se v brožuře Národní akademie, „je základní součástí vědy. Funguje proto, aby bylo možno vyloučit individuální jednostrannost a subjektivitu, protože druzí lidé musejí mít možnost rozhodnout, zda navrhané vysvětlení odpovídá platně dosaženým důkazům.“

Mezi vědci se tomuto procesu říká „odborná expertíza“, některá vědecká tvrzení jsou tak úzce technicky zaměřena, že mohou být správně ohodnocena pouze jinými odborníky. V tom případě jsou „kolegy“ další experti. Ale v překvapivém množství případů je i průměrně vzdělaný člověk schopen posoudit danou věc stejně dobře, jako vysoce kvalifikovaný vědec. Pokud bude teorie zemské přitažlivosti tvrdit, že těžké předměty padají vzhůru, není třeba posudek astrofyzika, abychom viděli, že taková teorie je špatná. A pokud obrázek embrya nevypadá jako skutečné embryo, není třeba embryologa, aby bylo vidět, že takový obrázek není pravdivý.

Takže průměrně vzdělaný člověk, který má přístup k důkazům, by měl být schopen porozumět mnohým vědeckým tvrzením a posoudit je. Brožura Národní akademie to uznává, když cituje Thomase Jeffersona, který volá po „šíření

vědomostí mezi lidmi. Pro ochranu svobody a štěstí lidí nelze položit jistější základ.“ Brožura pokračuje: „Jefferson jasně viděl, co se od té doby stalo postupně zcela zřejmým: a sice, že bohatství národa spočívá na schopnosti jeho občanů chápat a používat informace o světě kolem nich.“

Americký soudce James Graham potvrdil v květnu 2000 tuto jeffersonovskou moudrost v jednom článku v ohjiských novinách, kde napsal:

Věda není žádným nevyzpytatelným kněžstvím. Jakýkoliv člověk průměrné inteligence by měl být s trochou péle schopen pochopit a kriticky zhodnotit každou vědeckou teorii.

Obě díla – jak brožura Akademie, tak i Grahamův článek – byla napsána v souvislosti s probíhajícím sporem o evoluci. Ale zatímco první dílo bylo vypracováno, aby podpořilo Darwinovu teorii, druhé mělo podpořit některé její kritiky. Jinými slovy, obhájci i kritici evoluce se odvolávají na inteligenci a moudrost občanů, aby jejich spor rozhodli.

I tato kniha byla sepsána v přesvědčení, že jakýkoli inteligentní člověk, který má přístup k důkazům, může posoudit jak vědecké teorie všeobecně, tak konkrétně darwinovskou evoluci. Ale než se podíváme na důkazy týkající se evoluce, musíme si říci, co to evoluce vlastně je.

Co je evoluce?

Biologická evoluce je teorie, podle které jsou všechny žijící organismy pozměněnými potomky nějakého společného předka, který žil v dávné minulosti. Tato teorie prohlašuje, že vy i já jsme potomky předků podobných lidopům a ti se vyvinuli z ještě primitivnějších živočichů.

To je prvotní význam slova „evoluce“ mezi biology. Podle brožury Národní akademie věd USA „biologická evoluce vysvětluje, že všechny žijící organismy sdílejí společné předky. Během času evoluční změny dávají vzniknout novým druhům. Darwin nazval tento

proces „předáváním modifikací z generace na generaci“, což zůstává dobrou definicí biologické evoluce dodnes.“

Pro Charlese Darwina bylo předávání odchylek z předků na potomstvo počátkem všeho živého, jakmile jednou vznikly první organismy. Ve své knize O původu druhů napsal:

Nahlížím na všechny živé bytosti ne jako na zvláštní stvoření, ale jako na postupně vzniklé potomky několika málo tvorů, kteří žili ve vzdálené minulosti.

Důvodem, proč jsou dnešní živé organismy tak odlišné jeden od druhého, je podle Darwina to, že byly modifikovány přírodním výběrem a že přežily jen ty nejlépe přizpůsobené:

Jsem přesvědčen, že přírodní výběr byl nejvýznamnějším, ale ne jediným činitelem, vytvářejícím modifikace.

Když obhájci Darwinovy teorie odpovídají jejím kritikům, někdy tvrdí, že „evoluce“ znamená prostě jen změnu v průběhu času. Ale to je zcela jasný úhybný manévr. Žádná rozumná osoba nepopírá skutečnost, že během času dochází ke změnám, ale k tomuto přesvědčení jsme nepotřebovali Charlese Darwina. Jestliže by „evoluce“ znamenala pouze tento fakt, nevedly by se o ní vůbec žádné spory. Nikdo si nemyslí, že biologická evoluce je změnou v průběhu času.

Pouze o něco méně vyhýbavé je tvrzení, že vývoj na základě modifikací se skutečně děje. Samozřejmě se tak děje, protože všechny organismy jednoho druhu jsou vzájemně příbuzné a vznikly předáváním modifikací od společného předka. Vidíme to ve vlastních rodinách a chovatelé domácích zvířat a pěstitelé rostlin se s tím setkávají ve své práci. Ale ani to ještě není ono.

Nikdo nepochybuje o tom, že se modifikace přecházející z předků na potomstvo objevují při normální biologické reprodukci. Otázkou zůstává, zda se dá předáváním modifikací vysvětlit také vznik nových druhů, vlastně všech

druhů organismů. Stejně jako změny v průběhu času i postupné předávání modifikací uvnitř jednoho druhu je naprosto nesporné. Ale darwinovská evoluce prohlašuje mnohem víc. Prohlašuje, že předáváním modifikací v rodové linii z rodičů na potomstvo po mnoho generací lze vysvětlit vznik a různost všech živých organismů.

Jediný způsob, jímž lze rozhodnout, zda je toto tvrzení pravdivé, spočívá v jeho porovnání s pozorováními nebo experimenty. Jako všechny ostatní vědecké teorie je nutno i darwinovskou teorii neustále porovnávat s důkazy. Jestliže ji důkazy nepotvrdí, je třeba ji přehodnotit nebo opustit -jinak už by se nejednalo o vědu, nýbrž o mýtus.

Důkazy podporující teorii evoluce

Jestliže požádáte o seznam důkazů na podporu darwinistické evoluce, většina lidí – včetně mnohých biologů – vám uvede stejný souhrn příkladů, protože všichni studovali biologii z několika stejných učebnic. Nejobvyklejšími příklady jsou:

- laboratorní baňka, ve které lze napodobit prvotní atmosféru Země, v níž elektrické jiskry podporují vznik chemických stavebních bloků živých buněk,
- evoluční strom života, rekonstruovaný podle velkého a stále rostoucího souhrnu fosilních a molekulárních důkazů,
- podobná kosterní stavba u netopýřích křídla, delfíní ploutve, koňské nohy a lidské ruky, která naznačuje jejich evoluční původ ze společného předka,
- obrázky podobností u raných fází embryí, jež dokazují, že obojživelníci, plazi, ptáci i lidé pocházejí všichni z tvora podobného rybě,
- Archeopteryx, fosilní pták se zuby v čelistech a drápy na křídlech, chybějící článek mezi pradávnými plazy a moderními ptáky,
- mūra drsnokřídlec březový na kmelech stromů ukazuje, jak maskování před ptačími predátory vytvořilo

40 ZÁPAS O DUŠI

- nejznámější příklad evoluce přírodním výběrem,
- Darwinovy pěnkavy na Galapágách, třináct rozdílných druhů, které vznikly z jediného druhu, když se díky přírodnímu výběru objevily rozdíly na jejich zobáčích, což inspirovalo Darwina k formulování teorie evoluce,
 - mouchy octomilky se zvláštním párem křídel ukazují, že genetické mutace mohou dodávat materiál pro evoluci,
 - rozvětřující se vzorec rodokmenu fosilních koní, který vyvrací starou představu, že evoluce je řízená, a kresby znázorňující tvory podobné opům, kteří se pomalu vyvíjejí v lidské bytosti, ukazují, že jsme pouhá zvířata a že naše existence je pouhým vedlejším produktem bezúčelných přírodních příčin.

Tyto příklady se tak často používají jako důkazy podporující Darwinovu teorii, že se většinou nazývají „ikonami evoluce“, přesto však všechny tím či oním způsobem zkreslují pravdu.

Věda nebo mýtus?

Některé z těchto ikon evoluce nám předkládají domněnky nebo hypotézy, jako by to byla fakta. Podle Stephana Jaye Goulda jsou „inkarnacemi představ, které se tváří jako neutrální popisy přírody“. U jiné se zatajují zuřivé spory mezi biology, kteří mají dalekosáhlé důsledky pro evoluční teorii. A nejhorší je, že některé vystupují přímo proti zavedeným vědeckým důkazům.

Mnozí biologové si tyto problémy neuvědomují, neboť většina z nich pracuje v oblastech velice vzdálených evoluční biologii. O evoluci vědí obvykle pouze to, co se naučili z učebnic biologie a co si stejně jako široká veřejnost přečetli v časopisech či viděli v televizních dokumentech. Avšak učebnice i obvyklá vysvětlení těchto jevů pro veřejnost stojí převážně právě na ikonách evoluce, takže pro mnoho biologů jsou tyto příklady opravdovými důkazy podporujícími evoluci.

Někteří biologové si uvědomují problémy s jednou z těchto ikon, neboť překrucuje důkazy právě v oblasti, na kterou se oni specializují. Když čtou vědeckou literaturu ze svého úzce specializovaného oboru, vidí, že daný příklad evoluce je zavádějící nebo přímo nepravdivý. Mohou si však myslet, že se jedná pouze o izolovaný problém, zvláště když jsou ujišťováni, že Darwinovu teorii podporují nepřeborné důkazy v jiných oblastech. Pokud věří v zásadní pravdivost darwinistické evoluce, mohou pochybnosti o daném příkladu ve své vlastní oblasti odsunout stranou.

Pokud však na druhé straně vyjdou se svými pochybnostmi na veřejnost, patrně zjistí, jak je obtížné získat pozornost kolegů, protože kritika evoluční teorie je u (anglicky mluvících) biologů extrémně nepopulární. To může být příčinou, proč problémy s ikonami evoluce nejsou dosud široce známé. A také proto mohou být mnozí biologové stejně jako široká veřejnost překvapeni, když zjistí, o jak závažné a rozsáhlé problémy se jedná.

V následujících kapitolách porovnááme tyto ikony evoluce s publikovanými vědeckými důkazy a zjistíme, že mnohé z toho, co jsme se o evoluci učili, nebylo pravdivé. Tato skutečnost vyvolává palčivé otázky týkající se současného postavení darwinistické evoluce. Pokud platí předpoklad, že ikony evoluce jsou našimi nejlepšími důkazy na podporu Darwinovy evoluční teorie, a přitom jsou všechny nepravdivé nebo zavádějící, co to vypovídá o samotné teorii? Je vědecká, nebo je to pouhá smyšlenka či mýtus?

Věda není žádným nezvyčtelným kněžstvím. Jakýkoliv člověk průměrné inteligence by měl být s trochou péle schopn pochopit a kriticky zhodnotit každou vědeckou teorii. (James Graham)

– Jonathan Wells –

Konzervativní listí 26/2005
www.konzervativniklub.cz

BEZ ADAMA NENÍ KRISTA

Co se stane, když popřeme, že Genesis 1-3 je historie?

Jednou z nejpозoruhodnějších věcí v současných církvích je skutečnost, jak málo lidí věří, že člověk Adam a jeho žena Eva opravdu existovali, nebo že byli stvořeni právě tím způsobem, jak o tom hovoří Genesis 2, a také, že se to stalo právě na začátku historie lidstva a nikoli až po miliardách let evoluce...

Není Mojžíšův popis stvoření, který říká, že žena byla stvořena z Adamova žebra, zatížen nedostatkem znalostí lidské biologie? Mnoho těch, kteří se dnes hlásí ke křesťanství, by řeklo „ano“. Není obsah prvních třech kapitol Genesis jednoduše náboženským mýtem? Mnoho těch, kteří se dnes hlásí ke křesťanství, by řeklo „ano“. Nebyly tyto kapitoly napsány tímto způsobem proto, že Mojžíš nemohl těžit z moderní vědy, která by mu pomohla v jeho myšlení? Mnoho těch, kteří se dnes hlásí ke křesťanství, by řeklo „ano“.

Pokud položíte tyto otázky dnes v mnoha církvích – dokonce i v mnoha evangelikálních církvích – zjistíte, že je nutné se vrátit úplně na začátek a ukázat lidem, jak hluboké jsou důsledky toho, když nevěří v reálnost prvních tří kapitol Genesis. Jaké jsou tedy důsledky toho, když nepřijímáme první tři kapitoly Genesis jako fakt – a zvláště stvoření Adama a Evy na začátku historie lidstva, jak nám to ukazuje Genesis 2?

1. Když popřeme, že Genesis 1-3 je historie, činíme Pána Ježíše Krista lhářem, nevzdělcem nebo podvodníkem.

Lidé, kteří tvrdí, že jsou křesťané, nosí Kristovo jméno. Jestliže však Kristus nebyl tím, co o sobě tvrdil, anebo nefíkal pravdu, pak neexistuje křesťanství. Pán Ježíš plně věřil v historičnost a reálnost stvoření a pádu v Genesis 1-3. Především řekl, že Adam a Eva

byli stvořeni Bohem „od počátku stvoření“ a nikoli po miliardách let evoluce.

Plný citát z evangelia Marka 10:6-8 zní:

◆ *Od počátku stvoření Bůh učinil člověka jako muže a ženu; proto opustí muž svého otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo...*

Ježíš bez obalu věřil ve spontánní stvoření prvního muže a ženy Bohem přesně, jak to říká Genesis 1, 26-28. Neměl žádné pochybnosti o jeho historičnosti. Proč by také měl mít? Protože On sám byl při stvoření a spolupracoval s Otcem „jako vedoucí díla... hraje si na okruhu jeho země“ (Př 8:30-31 citováno podle Roháčka, srovnej J 1:1-3). On také řekl, že satan byl vrah „od počátku“ a „otec lži“ (J 8:44-45) se zřejmým odkazem na historičnost pádu v Genesis 3. Apoštol Jan (nejbližší Kristu) souhlasí s tímto, když říká, že ďábel je bytost, která je morálně zodpovědná, a „od počátku hřeší“. Syn Boží se vtělil právě proto, aby „zmařil činy ďáblův“ (1J 3:8). Je proto nemožné být křesťanem a nevěřit v historičnost Genesis 1-3. Ježíš tomu věřil a jestliže se mýlil, pak byl buď lhářem, nevzdělcem, nebo podvodníkem. A pokud je tomu tak, pak nemohl být bezhříšným Božím Mesiášem. A jestliže není bezhříšným Božím Mesiášem, jak o sobě prohlašoval, pak je naše víra sebeklam a my jsme nejpolitovanější ze všech lidí.

2. Když popřeme, že Genesis 1-3 je historie, znamená to, že nemůžeme důvěřovat bibli.

Je zřejmé, že nejen Pán Ježíš, ale také jeho apoštolové a jiní pisatele Písma věřili, že Genesis 1-3 je historie. Například Pavel řekl, že celé lidstvo pochází z jednoho člověka (Sk 17:26). Také otevřeně prohlašuje, že ženám nepřísluší vedoucí role nebo vyučování bible ve sboru, protože Eva byla stvořena jako druhá v pořadí, a to z muže, a byla také první svedena Satanem (1Tm 2:11-14). Na jiném místě se také odvo-

42 ZÁPAS O DUŠI

lává na skutečnost, že Eva byla oklamána hadem (2K 11:3), čímž plně uznává tuto událost jako historickou.

Lukáš, pisatel evangelia a „oficiální“ historik církve, také považoval Adama za historickou osobu, která žila na začátku historie lidstva jako otec Seta (Lk 3:38). Dále Juda, tělesný bratr Pána Ježíše Krista, upřímně věřil, že Adam byl skutečnou osobou, jak to napsal ve svém listu v bibli (Ju 14).

Jestliže popisy stvoření a pádu jsou opravdu jen mýty a ne historie, máme vážné potíže, protože to znamená, že nemůžeme důvěřovat slovům lidí jako Ježíš, Lukáš, Pavel a Juda. Vskutku, pokud jen část Písma není důvěry hodná, jak můžeme důvěřovat ostatku. A pokud v bibli jsou tak velké omyly, co si pak můžeme myslet o Bohu, Duchu svatém, kterému je připisováno, že ji nechal osobně napsat skrze různé lidi (např. Mk 12:36, Sk 28:25-27, Žd 10:15-20, 2Tm 3:16-17)? Upevňování věrohodnosti Bible jako celku a základů naší víry je nesmyslné, pokud popřeme, že kapitoly 1-3 knihy Genesis jsou historie.

3. Když popřeme, že Genesis 1-3 je historie,

zboříme tím vztah „Adam – Kristus“ na kterém spočívá křesťanství.

Bible jasně ukazuje, že Kristus přišel na svět, aby úspěšně uskutečnil to, v čem Adam selhal. Slova Pána Ježíše „...přichází vládce tohoto světa. Proti mně nic nezmůže“ (J 14:23) znamenají, že na rozdíl od velkého množství obvinění vůči prvnímu člověku Adamovi satan nemůže najít žádná obvinění proti Pánu Ježíši Kristu, jak je to nápadně vidět při pokušení na poušti (Lk 4:1-13). Z toho důvodu Písmo hovoří o Kristu jako o „druhém člověku“ a „posledním Adamovi“. V listu Římanům a v prvním listu Korintským čteme o mnoha protikladech mezi těmito dvěma reprezentanty lidského pokolení (prosím, přečtěte si Ř 5:12-21 a 1K 15:21-28, 45-49). První Adam se pošpinil, a tak „poslal Bůh svého Syna, na-

rozeného z ženy“ (Ga 4:4) jako přímé naplnění proroctví, které pronesl v Božském soudu nad satanem po pádu (Gn 3:15). Bůh přirozeně nebyl zaskočen pádem našich prvních rodičů. Tento akt spasení byl naplánován před stvořením světa (Mt 25:34, Ef 1:4, 1Pt 1:20, Zj 13:8, 17:8). Adam ostudně selhal ve zkoušce poslušnosti. Syn byl poslán na svět jako Člověk Ježíš Kristus a slavně obstál ve zkoušce poslušnosti. Všechno mělo sloužit jako obrovská kosmická lekce lidstvu, dokazující úžasnou skutečnost, že bez Pána nemůžeme nic učinit.

Je tedy vrcholným nesmyslem nazývat se křesťanem a současně pochybovat o historické skutečnosti 1.-3. kapitoly knihy Genesis. Historická pravda o Kristu, jak je popsána v evangeliích, souvisí spolu s historickou pravdou o Adamovi, která je vylíčena v Genesis, že totiž Adam byl na začátku stvoření spontánně stvořen Bohem a že Eva byla učiněna Bohem z jeho žebra. Pokud nebyl Adam, nemůže být ani Kristus. Pokud není Krista, nesmí být ani křesťanství. Jinými slovy chodit do kostela a vyznávat křesťanství a přitom nevěřit v historickou realitu Adama a Evy, jak to popisuje bible, je skutkem největšího bláznovství, protože bez reality je vaše víra pouhým mýtem!

Kdyby ti, kteří vyznávají křesťanství a přitom popírají historickou přesnost bible, začali přemýšlet o následcích tohoto postoje, který lze pojmenovat jako „bible ve světle moderní vědy a selského rozumu“, propadl by se jim celý svět. Vskutku bych jim to přál. Pro křesťanství 21. století by nebylo lepšího užitku, než podkopat tento obrovský blud naší doby. Nenechme se nikdy zastrašit zdánlivě velkými vzdělanci, kteří podporují tento blud...

Bez Adama není Krista. Bez Krista není křesťanství. Bez křesťanství se pod námi otevírá pouze propast nihilizmu.

– Alan Morrison –

http://diakrisis.org/no_adam.htm

TÉMA SPIRITISMUS

Když se řekne spiritismus, mnoho z nás si představí podhorskou chýši, kde v ponurém osvětlení svíčky sedí v kruhu několik starců a stařen zsinalých tváří, dotýkají se konečky prstů a mumlají jméno zemřelého, který s nimi komunikuje pomocí psacího stolečku, rotující láhve nebo kachetického média s očima v sloup. Tento druh spiritismu, spíše zpopularizovaného brakovou literaturou konce 19. století, však již dnes nemá s realitou mnoho společného. Jeho formy jsou mnohem „zbožnější“ a barvitější. Nenesou vždy stopy ponurosti, ale hýří pestrostí a lákají ke komunikaci se záhrobím pomocí těch nejlákavějších zážitků.

Jak uvádí Heide: „Náboženský spiritismus se koná ve shromážděních, kde se lidé modlí a zpívají chorály.“ [1] A jak dále potvrzuje White: „Spiritismus se přizpůsobuje dnešnímu křesťanství, má větší moc, aby člověka podvedl a dostal do léčky. Satan sám se obrátil k novému řádu věcí... A protože tvrdí, že věří Bibli... je přijímáno jeho dílo jako zjevení Boží moci.“ [2] Podle Van Dama křesťanští spiritisté „zastávají názor, že Nový zákon obsahuje všelijaké spiritistické prvky... zjevení Mojžíše a Elijáše na hoře Proměnění lze považovat za zjevení mrtvých... Pokud jde o Starý zákon: Nezjevil se tam při seanci s médiem z Endoru duch Samuelův králi Saulovi?“ [3]

Jak je ale možné, že tolik křesťanů je dnes hluchých k něčemu, před čím Bible tolikrát a tak jasně varuje? Jak je možné, že např. charismatici, kterým ještě před nedávnem sloužila studie Van Dama jako učebnice boje s okultismem, a kteří se okultismu protivili snad jako žádní jiní křesťané, dnes přijímají novodobé proroky typu Ricka Joynera a Bennyho Hinna, kteří s mrtvými běžně komunikují a jako důkaz oprávněnosti nekromantie používají právě texty, před

jejichž spiritistickou interpretací Van Dam varoval? Jak je možné, že ti, kteří jsou nejen ochotni vidět duchy nad národy, městy, jedinci, ale dokonce i nad křesťanskými denominacemi [6] a učinit je středem své pozornosti při zvěstování evangelia, nejsou ochotni rozpoznat je v duších zemřelých, kteří se zjevují jejich prorokům? Jak to, že ti, kteří jsou schopni pořádat doslova hony na ďáblы se zaníceností, pro kterou bychom jen stěží hledali oporu v biblické ortodoxii, zůstávají v klidu, když jim duch zemřelého Adama, Ábela, Jonáše nebo Pavla, příp. mrtvého bezdomovce nebo mrtvé kontroverzní evangelistky radí, jak si počínat v dobách posledních? Na tuto otázku se snaží odpovědět následující studie.

Katolickým křesťanům se zjevuje „Matka Boží“ a nejrůznější svatí a protestantům starozákonní proroci nebo apoštolé, aby jim udíleli rady týkající se zejména věcí budoucích, tedy eschatologie. Zacitujme tedy ještě jednou Van Dama, když se při svých studiích okultismu zaštiťuje výsledky badatelů v oblasti metafyziky: „Jeden z pionýrů „Society for Psychical Research“, Oliver Lodge se vyjádřil takto: „Jediné vysvětlení, které by se mohlo dát, by bylo představit si nadpřirozenou ďábelskou zlobu, která nám chce škodit a nás klamat.“ Je možné, že i ve spiritismu jsou ve hře duchové lži, vydávající se za zemřelé? Církevní otec Tertullian byl o tom přesvědčen. Předpokládají to i ex-media, např. Casson. Mají-li pravdu, pak se lze nadít, že tyto duchové, i když si nasazují náboženskou masku, stojí v podstatě v nepřátelském postoji vůči osobě a dílu Ježíše Krista.“ [4] Taktéž akademicky seriózní a populární badatel Allan opatrně přikyvuje, když říká: „Některé jevy naznačují, že si s námi může zahrávat jakási tajemná bytost. V Bibli se o tom píše: „Bojujme proti zlým... duchovním silám v nebeském světě... vládcům, mocnostem a kosmickým silám tohoto temného věku.“ [5]

44 ZÁPAS O DUŠI

Kořeny historického spiritismu

Spiritismem se v širším slova smyslu rozumí „víra v duchy, duše zemřelých a možnost komunikace s nimi“. [7] V užším slova smyslu je pak spiritismus hnutím, které se vyvinulo z pařížských magnetických seancí přírodního léčitele a doktora medicíny a filosofie, právníka a teologa Antonína Mesmera, který holdoval nekromantice a pomocí „živočišného magnetismu“ shromažďoval pacienty, kteří seděli v kruhu, dotýkajíce se konečky prstů, čímž dal později, podle Heida, vzniknout spiritistickým kroužkům. [8] Autor Mesmerova životopisu, spisovatel Stephen Zweig, popisuje magneto-spiritistické manifestace na Mesmerových seancích: „... jsou charakterizovány trhavými a nezvladatelnými pohyby všech údů i celého těla, stahy jícnu, škrábání v krajině břišní..., tékavým vyřeštěným pohledem, ječivým křikem, údery, pláčem a divokými záchvaty smíchu, po nich pak následují dlouhotrvající stavy únavy a zemdlenosti, sklíčenosti a vyčerpání... V každém případě je člověk ohromen klidem řady nemocných na straně jedné a na druhé zase jejich běsněním, různými průvodními příhodami, které se stále opakují, a náklonností, jež se mezi pacienty vytváří...“ [9] Dokládá se, že během jedné seance se z magnetizovaného média ozývali tři duchové zemřelých a Van Dam píše, že Mesmer odstartoval éru evropského spiritismu. [10] Jedním z Mesmerových žáků se stal i pozdější léčitel P. P. Quimby, jehož učení se v dalším století rozšířilo v Bostonu, původně puritánském městě východního pobřeží USA, a kde dalo podnět mnoha kultům jako je „Nové myšlení“ nebo „Křesťanská věda“. [11] Soudobé, moderní spiritistické hnutí se zrodilo v USA v roce 1848, a to na církevní půdě, kdy sestry Margaret, Leah a Kate Foxovy, členky metodistické církve, oznámily komunikaci s duchem zemřelého obchodníka, jehož kosti se později našly v suterénu místnosti. Hnutí se rázem rozšířilo po celém

světě a našlo odezvu i v křesťanských kruzích, zejména v New Yorku.

Tito spiritisté tak věřili, že vstupují do komunikace s duchy zemřelých svatých, od kterých získávají svá poselství. „Křesťanští spiritisté“ proto, podle Allana, „uznávají Krista jako Boha“, nicméně spiritismus „však není možno označit jako křesťanský.“ [15] Přesto má křesťanský spiritismus své duchovní, své biblické hodiny, své nedělní školy a okázale pohrdá „sekulárním“ spiritismem jako okultismem a klade důraz zejména na službu uzdravování. [16] Je zajímavé, že v historii se duchové zemřelých zjevovali médiím sami, údajně bez jejich snahy. Prostě „oznámili“ svoji existenci a médiu se buď za určitých situací dále zjevovali nebo jim udělili pokyn, ve kterém je seznámili se způsoby, jak s nimi dále navazovat kontakt. Takovéto spontánní zjevení, kdy lidé tato zjevení nevyhledávali, ale přes to se jich tato přidržovala, popisuje např. probuzenecký německý farář a evangelista z 19. století Ernst Modersohn. [17]

Katolický spiritismus

I když má v katolickém prostředí komunikace s mrtvými dlouhou tradici, podívejme se blíže na genuzi jednoho legendárního příběhu. 21. června 1981 jugoslávská vizionářka Marjana Draičević Soldo ze Sarajeva, když se se svojí kamarádkou procházela po Medžugorje, spatřila na protějším kopci zjevení ženy v dlouhých bílých šatech s dítětem v náručí. Spolu s ní zjevení viděly další dvě děti, které strachy utekly. Na druhý den byla u kopce již polovina vesnice a děti s ženou, kterou dle fyziognomie identifikovaly jako Pannu Marii, poprvé mluvily. Marie k nim mluvila o důležitosti rodiny a společné modlitby, půstu a vedla je k četbě Písma, úctě ke kněžím, mši a Církvi. [18] Následně na to kopec obsadila Titova komunistická policie, neboť se bála vzbouření. Soldo tvrdí, že od té doby se jim Marie zjevuje pravidelně, a tato zjevení trvají tři až osm minut. „Panna Maria bývá nejčastěji smutná, ale nikdy nejedná rozzlobeně

nebo nervózně. V její tváři je nejčastěji láska a bolest." [19] Marie se vizionářům zjevuje vždy v určitých časových intervalech: „Panna Maria mi řekla, že už nebudu mít zjevení každý den, ale pouze jednou do roka, 18. března, a to do konce života... Panna Maria mi řekla, že budou i mimořádná zjevení. Tak mám zjevení každého druhého dne v měsíci. Ta začala 2. srpna 1987 a trvají dodnes. Nevím, jak dlouho budu mít tato zjevení", pokračuje Soldo. [20]

Jiná vizionářka, Marie Pavlovičová-Luneitiová, popisuje pravidelné zjevování „Panny Marie" na svátky procesí: „Panna Maria ve výroční den přichází vždy ve velmi krásném šatu. Její příchod v takovém dni ukryvá v sobě vzácnou symboliku. Pro mne osobně je to znamení, že jde o významný a důležitý den. Vidět v takový den Pannu Marii je nesmírná milost. Je slavnostně a pěkně oblečená. Když my, vizionáři, zažijeme, že je Panna Maria v tento den zvlášť radostná, i nás naplní taková radost. Když Panna Maria děkuje, že žijeme podle jejích poselství, znamená to, že nikdy neztrácí naději. My jsme nesmírně rádi, když vidíme, nebo dokonce cítíme, jak spokojena je Panna Maria." [21]

Římskokatolická církev nikdy pravost zjevení v Medžugorje neuznala, ani je nepopřela. I když do Medžugorje putují stovky tisíc poutníků ze všech zemí světa – záhřebský kardinál Josip Brančić i přes tuto masovost uvádí, že se jedná pouze o „soukromá zjevení". O tomto církevním postoji, kdy na třiceti tisícových procesích koncelebruje až 800 kněží, a která jsou brána jako výsledek „soukromých zjevení", mnoho vypovídá i výrok hlavy katolické církve, papeže Jana Pavla II, velkého ctitele Marie, když prohlásil: „kdybych nebyl papežem, již bych byl v Medžugorji. Víím o všem, všechno sleduji." [22] I přes tento dvojaký postoj katolické církve řadí Allan zjevení Marie ve Fatimě, resp. v Medžugorje a Lurdech mezi „záhady a mystéra" a netají se jejich

démonickým podtextem. [23] Nutno také dodat, že podobná zjevení, ke kterým došlo v roce 1930 ve Fatimě, římskokatolická církev za pravá uznala.

Co říká Bible o spiritismu

Izrael měl přísně zakázáno, dokonce pod trestem smrti, obracet se k duchům zemřelých:

◆ *Neobracejte se k duchům zemřelých a nevyhledávejte vědmy a neposkvrňte se jimi. Já jsem Hospodin, váš Bůh. (Lv 19,31),*

neboť stál ve smlouvě s Bohem, kterého se měl doptávat především:

◆ *Řeknou vám: „Dotazujte se duchů zemřelých a jasnovidců, kteří sípají a mumlají.“ Což se lid nemá dotazovat svého Boha? Na živé se má ptát mrtvých? (Iz 8,19)*

Spiritismus, s ostatními formami okultismu, byl léčkou, do které se nechali polapit ostatní národy, které odpadly od Boha. Proto jsou Izraelité varováni:

◆ *At' se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti... (Dt 18,10-12)*

Nejen, že bylo zakázáno doptávat se duchů, ale i člověk-médium, v němž byl duch zemřelého, propadl smrti.

◆ *Muž či žena, v nichž by byl duch zemřelých nebo duch věštecký, musejí zemřít. Ukamenují je. Jejich krev padne na ně. (Lv 20,27)*

Z toho plyne, že takový člověk byl za svůj stav zodpovědný a musel se k němu zřejmě dopracovat praktikováním nekromantie. Odpovídá tomu i varování, které daným veršům předchází:

◆ *Nebudete jíst maso s krví, nebudete se obírat hadačstvím ani věštěním. (Lv 19,26)*

Zdá se, že věštění vždy nějak souvisí se spiritismem, neboť obě praktiky bývají obvykle jmenovány vedle sebe

46 ZÁPAS O DUŠI

a jsou spojeny s těžkými Božími soudy. Tento hřích také vedl k rozdělení jednotného izraelského království:

- ◆ *Prováděli své syny a dcery ohněm, obírali se věštěním a hadačstvím a propůjčovali se k činům, které jsou zlé v Hospodinových očích, a tak ho uráželi. Hospodin se na Izraele velice rozhněval a odvrhl jej od své tváře, nezůstal nikdo, jenom kmen Juda. (2Kr 17,17-18)*

Vedl i k smrti prvního izraelského krále:

- ◆ *Tak zemřel Saul pro svoji zpronevěru; zpronevěřil se Hospodinu, protože nedbal na Hospodinovo slovo. Dokonce se dotazoval věštího ducha. (1Pa 10,13)*

Příběh z knihy Skutků nám pak dále ukazuje na skutečnou identitu věstec-kého ducha.

- ◆ *Když jsme šli jednou do modlitebny, potkala nás mladá otrokyně, která měla věstec-kého ducha a předpovídáním budoucnosti přinášela svým pánům značný zisk. (Sk 16,16)*

Jednalo se o kněžku, pythiu, neboli věstkyni z nedaleké věštírny v Delfách, kde se pythie pomocí vdechování kouře získaného spalováním rostlin čeledi Solanaceae, obsahujících alkaloidy jako je skopolamin, uváděly do změněného stavu vědomí. Je zajímavé, že tato žena říkala „čistou pravdu“:

- ◆ *Chodila za Pavlem a za námi a stále volala: „Toto jsou služebníci nejvyššího Boha. Zvěstují vám cestu ke spáse.“ (Sk 16,17)*

Pavel se však nedal, na rozdíl od mnoha dnešních křesťanů, unést mocným a libozvučným obsahem poselství, nevyužil reklamy osvědčené a uznávané ženy, ale postavil se na odpor: Pavlovi to bylo proti mysli, obrátil se proto na toho ducha a řekl:

- ◆ *„Ve jménu Ježíše Krista ti přikazuji, abys z ní vyšel!“ A v tu chvíli jí ten zlý duch opustil. (Sk 16,18)*

Tento příběh z knihy Skutků, spolu s ostatními verši, nám ukazuje na to, že věstec-ké schopnosti se zřejmě dají získat a že je za ně odpovědný „věstec-ký

duch” resp. „duch zemřelého“, kterého Pavel rozeznal jako démona, k jejichž vyhánění dal Ježíš apoštolům moc. Lukáš tohoto ducha nazval zlým duchem, což je z jiných míst Písma synonymum pro demony, padlé anděly, ďáblovy služebníky. Ti se pak vydávají za duchy zemřelých, kteří se buď médiu zjeví (1S 28,11-20) nebo skrze médium mluví (Sk 16,17), pravděpodobně změněným, tlumeným a nezřetelným hlasem (Iz 8,19). Modersohn proto dokládá, že spiritisté byli někdy považováni pouze za zdatné břichomluvice. [61] Ve všech případech se však jedná o protibožskou a Bohu odpornou činnost, jejíž praxe je spojena s těmi nejtěžšími Božími tresty.

Bůh si může použít co chce

Mnoho křesťanů dnes sice zná varovné verše z bible, ale když jsou pak konfrontováni se skutečností, která je zastřena ve zbožném hávu a vypadá pravdivěji než sama pravda, ztratí svoji obezřetnost. Pokud je navíc autor uctíván jako velký prorok, jehož vize kolují již v samizdatech, dovolává se velkých probuzení a oslavnými souvětími vyzývá éru vítězného křesťanství a nekonečných obrácení celých národů ke Kristu, jsou lidé zahlceni tímto triumfalismem víry. Tyto knihy navíc mnohdy varují před racionalismem, strohým biblicismem a opěvují spíše jakýsi druh osvětlení, úžasného zjevení běžnému člověku nedostupného, skýtajícího nedostupné prameny poznání, před kterými běžný smrtelník trne v zbožném údivu.

Joyner proto mluví o těch, kteří znají Písmo, a těch, co znají Boží moc. [57] Ježíš sice mluvil o obojím, ale nevyklučoval jedno druhým a ani neviděl tyto věci nutně odděleně. Písmo naopak mluví o tom, že Boží Slovo je již samo o sobě mocné (Žd 4,12) a jeho znalost může dát moudrost ke spasení (2Tm 3,15). Ve svých čtenářích tak Joyner navozuje přesvědčení, že ke znalosti Boží moci nevede znalost Písma, ale spíše duchovní zkušenost. Kritikou tohoto Joynerova tvrzení bychom se

mohli dostat do konfliktu s těmi, kteří nás budou považovat za pouhé znalce litery, kteří pro svoji uchvácenost textem odmítají reálnou zkušenost nabízeného. Nicméně poctivý písmák bude vždy tím, kdo bude hledat moc, kterou mu Písmo skrze víru v Krista nabízí, ale přesto jeho zkušenost povede skrze Písmo a její zdroj na něm nebude nezávislý. Na druhou stranu ten, kdo bude duchovně experimentovat, může podcenit, že zkušenost musí vycházet z Písma a nikoliv naopak. Tedy, že se může stát, že lidé pro své experimenty a prožitky budou používat – stejně jako Joyner – Písmo pouze k jejich ospravedlnění. Ve skutečnosti se jedná o účelový antiintelektualismus, zabraňující možnosti dostat se zjevení „pod kůži“ a na místo vybízení k rozsuzování, vedou tato zjevení k údivnému následování. Rozsuzování by mohlo být pokládáno za projev nevěry, snad i rouhání, možná dětinskosti a nedůvěry v mocného Boha, jenž se zjevuje v éře formování nových pravd a zjevení před posledním velkým a celosvětovým probuzením, které má provázet a předcházet příchodu Krista. Joyner proto – jak jsme již uvedli – chytře uvádí, resp. vkládá Bohu do úst, že to, co církev považuje za blud, bude v budoucnu zcela normální. [58] Že by se to týkalo i spiritismu? Že tato profetická teologie nestojí na solidní exegezi, je již podružné. Přání je zde otcem myšlenky, a to zbožné myšlenky a případný kritik, který by na místo triumfálního očekávání miliónů spasených duší varoval před odpadlictvím a dovolil si tyto vznešené vize zpochybňovat, musí být buď nahlížen jako úzkoprsý fundamentalista nebo rovnou jako Boží nepřítel. Pokud však přeci někdo vznesl možná i zprvu nesmělou námitku, že tyto pravdy, či způsoby jejich získávání odporují Písmu, dostane odpověď, že vítr – Duch – vane kam chce, že Bůh je předivný, že je svrchovaný, což je chápáno jako nevyzpytatelný, a že může konat úplně jinak, než si omezený člověk může představit nebo vy-

číst v Bibli. Avšak, je tomu skutečně tak? Křesťanský Bůh, na rozdíl od římského panteonu, muslimského Alláha, či přírodních, či primitivních božstev je Bohem smlouvy. Vždy navazuje s člověkem smluvní vztah a zavazuje jej i sebe závazkem.

◆ *Když Bůh chtěl účastníkům zaslíbení přesvědčivě prokázat nezměnitelnost svého rozhodnutí, potvrdil své zaslíbení ještě přísahou. A tak tyto dvě nezměnitelné věci, v nichž Bůh přece nemůže lhát, jsou mocným povzbuzením pro nás, kteří jsme našli útočiště v naději nám dané. (Žd 6,17-18)*

Součástí smlouvy o spasení, která stojí na zaslíbení dané Abrahamovu potomstvu, a která je stvrzena touto přísahou, jsou však podmínky a těmi jsou mimo jiné i jasné zákazy. Jednou z nejpodstatnějších podmínek je milovat Hospodina. Bůh se rozhodl mít s člověkem vztah a součástí tohoto vztahu je komunikace. Starý zákon znal více způsobů komunikace. Např. modlitbu, doptávání se proroků, andělské poselství a ve specifických případech spojených s vykonáváním kultu urim a turim, los nebo různé vyšetřující obřady atd. Ačkoliv bychom mohli nalézt mnoho individuálních a až bizarních způsobů, jak Bůh mluvil k lidem, např. hlas oslice, šelest kroků v korunách stromu, hřmění, vlhké, či suché ovčí rouno atd., několik způsobů komunikace je přímo zakázaných. Můžeme se s nimi setkat např. v knihách Mojžíšových:

◆ *Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidec ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. (Dt 18,10-12)*

– Aleš Franc –
Spiritismus v charismatickém a v letničním hnutí?

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a
případné připomínky adresujte na
<zod@hcjb.cz> nebo:**

Distribuce CZ

HCJB – ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1,a
169 00 Praha 69 – Břevnov

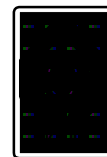
Distribúcia SK

HCJB – ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

**Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě**

Název účtu:
ZOD – HCJB World Radio
Číslo účtu:
KB Praha 1; Pobočka Pohořelec 22
96538621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, Exp. Stará Turá
49134202/0200

WORLD
RADIO

<http://www.hcjb.cz> nebo <http://www.reformace.cz>

**Pokud máte přístup na webové stránky • Sledujte denní zpravodajství
z křesťanského světa • Můžete poslouchat nebo si stáhnout několik
set audio pořadů nejen z produkce HCJB, ale i z produkce TWR •
Přečtěte si všechny ZODy od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah •
Podívejte se na vznikající složku s elektronickými knihami •
Ve složce o Ekvádoru najdete mnoho zajímavostí •
Chystáme pro vás video a další novinky**

**HCJB on-line vysílání na <<http://www.lumen.sk>>
od 1. 4. 2003 každou neděli od 10:45 do 11:00**

ZÁPAS O DUŠI © vydává ZOD – Zápas o duši, HCJB – World Radio
Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6
Redaktoři Ing. Pavel a Klara Steigerovi, Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6
Tiskne PBtisk s.r.o., Prokopská 8, 261 01 Příbram VI
Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**